

Den forbudte sandhed

Af samme forfattere:

Lars Hedegaard:

- Fra krig til krig: Tiden 1914-45* (sammen med Henrik Adrian). København, G.E.C. Gad, 1974
- Den amerikanske fred: Tiden 1945-62*. København, G.E.C. Gad, 1975
- Den permanente krise: Tiden 1962-79*. København, G.E.C. Gad, 1979
- Krise og oprud: Tiden 1945-84*. København, Gjellerup og Gad, 1984
- »Den 11. september som historie« i Helle Merete Brix og Torben Hansen (red.): *Islam i Vesten: På Koranens vej?* København, Tiderne Skifter, 2002
- I krigens hus: Islams kolonisering af Vesten* (sammen med Helle Merete Brix og Torben Hansen). Århus, Hovedland, 2003
- »The Growth of Islam in Denmark and the Future of Secularism« i Kurt Almqvist (red.): *The Secular State and Islam in Europe*. Stockholm, Axel and Margaret Ax:son Johnson Foundation, 2007
- »In tyrannos« i Morten Uhrskov Jensen (red.): *Jorden tro: Festskrift til Søren Krarup*. Odense, Lysias, 2007
- »Free Speech: Its Benefits and Limitations« i Süheyla Kirca og LuEtt Hanson (red.): *Freedom and Prejudice: Approaches to Media and Culture*. Istanbul, Bahcesehir University Press, 2008
- Red.: *Kampen om Den Kolde Krig: Festskrift til Bent Jensen*. København, Gyldendal, 2008
- »De cartoon-jihad en de opkomst van parallelle samenlevingen« i Hans Jansen og Bert Snel (red.): *Eindstrijd: De finale clash tussen het liberale Westen en een traditionele islam*. Amsterdam, Uitgeverij Van Praag, 2009
- Groft sagt*. Odense, Trykkefrihedsselskabets Bibliotek, 2009
- 1400 års krigen. Islams strategi, EU og frihedens endeligt* (sammen med Mogens Camre). Odense, Trykkefrihedsselskabets Bibliotek, 2009
- Mikael Jalving og Lars Hedegaard (red.): *Frihedens væsen: Fra Perikles til Hirsi Ali*. Odense, Trykkefrihedsselskabets Bibliotek, 2009
- Verden var så rød, mor. Erindringer 1942-1980*. Odense, Trykkefrihedsselskabets Bibliotek, 2010
- Muhammets piger: Vold, mord og voldtægter i Islams Hus*. Odense, Trykkefrihedsselskabets Bibliotek, 2011
- Ræven går derude, mor*. Odense, Trykkefrihedsselskabets Bibliotek, 2011

Mogens Camre:

- Grækenland – kongeligt diktatur eller folkestyre*. København, Reitzel 1967
- Danmark ved en korsvej*. København, Spektrum 1996
- Frihedens land*. Odense, Lysias, 2006
- Land of Liberty*. Odense, Lysias, 2007
- Knus tyrannerne*. Odense, Trykkefrihedsselskabets Bibliotek, 2011
- Medforfatter til seks andre bøger

Lars Hedegaard og Mogens Camre

DEN FORBUDTE
SANDHED

Sidste udkald for Vesten

Den forbudte sandhed © Forfatterne 2013

Bogen er sat med Bembo

Den Danske Forenings Forlag

Skomagergade 25

4000 Roskilde

Tlf. 8613 2401

danskeren@danskeren.dk

www.dendanskeforening.dk

ISBN 978-87-90183-07-3

Bogen er udgivet med støtte fra Danmarksfonden

Forfatterne takker psykologen Nicolai Sennels for
værdifuld bistand med dokumentation til denne bog.

Indhold

<i>Kapitel 1</i>	9
Indvandringen og krigen mod den moderne verden	
<i>Kapitel 2</i>	19
Hvem ønsker islamiske tilstande?	
<i>Kapitel 3</i>	25
De kritiske røster skal kvæles	
<i>Kapitel 4</i>	33
Overgivelsen	
<i>Kapitel 5</i>	49
Vestens fundamentale misforståelse	
<i>Kapitel 6</i>	61
Islam – et politisk projekt	
<i>Kapitel 7</i>	65
Al den snak om mangfoldighed	
<i>Kapitel 8</i>	75
Danmark deles	

<i>Kapitel 9</i>	89
Tigerens hale	
<i>Efterskrift</i>	95
<i>Bilag 1</i>	99
<i>Bilag 2</i>	107

Kapitel 1

INDVANDRINGEN OG KRIGEN MOD DEN MODERNE VERDEN

I slutningen af 1960'erne begyndte mennesker fra den islamiske verden at indvandre til Vesteuropa og i noget mindre omfang til USA. I Vesteuropa havde den økonomiske vækst gennem 1960'erne ført til mangel på arbejdskraft i fag med lav løn og lave kvalifikationskrav, og industrien ønskede billig arbejdskraft til at dække dette behov.

Samtidig var der i Tyrkiet, i Pakistan og i de muslimske lande i Mellemøsten og Nordafrika en voldsom tilvækst af mennesker, der ikke kunne finde beskæftigelse i deres hjemlande. Adskillige industrivirksomheder fandt det nærliggende at tilbyde primært mænd fra det mest udviklede af de muslimske lande, Tyrkiet, arbejde i de job, som

ikke krævede mange faglige kvalifikationer. De strenge bestemmelser for indvandring blev lempet og tyrkiske mænd begyndte at strømme til Vesteuropa og herunder til det lille, homogene Danmark, som ikke tidligere havde kendt til indvandring af mennesker med en kultur, der afveg fra den vesterlandske.

Danske som andre vesteuropæiske politikere afviste fra begyndelsen, at denne indvandring kunne udvikle sig til et problem. Fremmedarbejderne, som de kaldtes, blev anset som folk, der var her midlertidigt, og som ikke medbragte deres familier og ikke tænkte på at slå sig varigt ned i Vesten. Det er åbenbart, at politikere, embedsmænd og landets befolkning dengang ikke troede eller ikke ønskede at tro på risikoen for, at denne indvandring ville løbe løbsk, uanset at forskellene mellem den europæiske levestandard og udvandringslandenes var et klart varsel om den kommende udvikling. Hvis man ikke har løsninger på et problem, kan man jo altid postulere, at det ikke eksisterer, og det var præcis, hvad der skete.

I dag er den kulturfremmede indvandring vokset ud over alt, hvad politikere og befolkning forestillede sig. Siden udlændingeloven af 8. juni 1983 er antallet af ikke-vestlige indvandrere femdoblet. 1. januar 2013 udgjorde indvandrere og efterkommere 10,7 pct. af befolkningen i Danmark mod 3,1 pct. i 1983. Af det samlede antal indvandrere og efterkommere var 65,1 pct. fra ikke-vestlige lande (Danmarks Statistik 2013).

Indvandringen fra ikke-vestlige lande har forårsaget omfattende og varige negative ændringer i Danmarks forhold. Påvirkningen af økonomi, socialvæsen, uddannelse, sundhedsvæsen og kriminalitet er omfattende beskrevet i talrige publikationer, og her skal kun nævnes nogle hovedtal: Beskæftigelsesfrekvensen for 16-64-årige ikke-vestlige indvandrere er 53,5 pct. for mænd og 53,7 pct. for kvinder mod 75 pct. for danske mænd og 73 pct. for danske kvinder. Beskæftigelsesfrekvensen for muslimske kvinder blev i marts 2013 oplyst at være 45. 22 pct. af alle kon-tanthjælpsmodtagere er indvandrere fra ikke-vestlige lande mod 7 pct. for den samlede befolkning. Det betyder, at ikke-vestlige indvandrere belaster det sociale system langt mere end danskere og indvandrere fra vestlige lande, men også alle andre dele af samfundssystemet belastes mere af mennesker fra ikke-vestlige lande. 38 pct. af indvandrerne fra ikke-vestlige lande er på offentlig understøttelse.

På uddannelsesområdet er det tydeligt, at ikke-vestlige indvandrere set under ét har langt kortere og ringere uddannelser end danskere og vestlige indvandrere. En meget stor del af de ikke-vestlige indvandrere og deres efterkommere forlader folkeskolen som funktionelle anal-fabeter. Hele 65 pct. af mandlige og 53 pct. af kvindelige efterkommere fra ikke-vestlige lande har grundskole som højeste uddannelse.

Sundhedsvæsenet belastes af de ikke-vestlige indvan-dreres medbragte sygdomme, kulturelt bestemte hold-ning til sundhed og sygdom, fejlernæring, samgifted,

manglende sproglige kvalifikationer og almen uvidenhed, men også af især mange muslimske indvandreres utilstedelige adfærd i forhold til læger og plejepersonale på landets sygehuse.

Kriminalitetsindekset for mænd mellem 15 og 79 år (alle mænd = 100) afspejler de meget store forskelle, der er mellem forskellige indvandrergrupper.

Danmark	93
Tyskland	59
Sverige	67
Tyrkiet	231
Ex-Jugoslavien	231
Marokko	228
Somalia	244
Libanon	299
Pakistan	217
Irak	205
Iran	188
Vietnam	96
Kina	41
USA	40

Det er bemærkelsesværdigt, at indvandrere fra samtlige lande med en kriminalitet over den danske er fra muslimske lande. I grel modsætning hertil står, at indvandrere fra Kina har en lavere kriminalitet end alle andre ikke-vestlige grupper.

Det må understreges, at begrebet ikke-vestlige indvandrere og deres efterkommere dækker over mennesker fra en række forskellige civilisationer med meget forskellige forudsætninger og adfærd. Den altovervejende del af indvandrerne fra ikke-vestlige lande er muslimer, og de problemer, de giver anledning til i det danske samfund, knytter sig i alt væsentligt til den islamiske kultur, som ikke har ønsket eller formået at tilpasse sig nutiden.

Danske venstreorienterede påstår hårdnakket, at årsagerne til disse problemer er sociale forhold. En sådan påstand passer godt til det billede, som venstrefløjen ønsker at skabe: At den selv repræsenterer godhed og velgørelse, medens det borgerlige Danmark repræsenterer egoisme og racisme. Det er blot et eksempel på den naive bortforklaring af virkeligheden, som er en del af forsvaret for masseindvandringen.

Det må anses som et udtryk for ideologisk betinget naivitet eller regulær uvidenhed, når mange kunstnere og andre venstreintellektuelle omfavner den muslimske indvandring. De har åbenbart ikke fattet, at deres humanistiske ideer og hele arbejdsliv vil være de første ofre, hvis islam får indflydelse i Europa.

Årsagerne til indvandringsproblemerne er naturligvis forskelle i kultur, og her er afstanden mellem den vestlige kultur og islam det dominerende problem. Muslimer er i skræmmende omfang indoktrineret i en ideologi, der fremstilles som en religion med alle de trusler om helvedes kvaler for religionens fjender og paradiset velsignelser for

dens støtter, som også er kendt i andre kulturers fortidige religiøse opfattelser. Den islamiske ideologi indeholder selvfølgelig også fortællingen om, at dens tilhængere er overmennesker, som er berettiget til at beherske verden og slå dens fjender ned. De troende er tillige som i andre primitive kulturer oplært i en forestilling om mænds ret til at behandle kvinder som deres ejendom.

Når folk med sådanne holdninger, ingen uddannelse og lav IQ kommer til den udviklede verden, kan de ikke undgå at opleve sig selv som tabere, og det øger naturligvis det voldspotentiale, de medbringer fra deres egne lande. Muslimernes kvindesyn, som er en central del af deres kulturs mangelfulde udvikling, er uundgåeligt årsag til deres uforholdsmæssigt store andel af de voldtægter, der begås i Europa.

Der knytter sig en del usikkerhed til antallet af mennesker med fremmed kultur i Danmark. Det skyldes kriteriet for, hvornår en efterkommer registreres som efterkommer henholdsvis som dansker. Hvis blot en af forældrene er født i Danmark og har opnået dansk statsborgerskab, registreres et barn som værende af dansk oprindelse, selv om det strider mod barnets egentlige etnicitet og kultur. Det reelle antal mennesker med ikke-vestlig etnicitet er således betydeligt højere end den officielle statistik giver indtryk af.

På tyve år er antallet af muslimer i Danmark, opgjort efter Danmarks Statistiks kriterier, mere end fordoblet. I 1990 var der 109.000 muslimer i Danmark, mens der

i 2010 var 226.000. Det viser en undersøgelse, som er offentliggjort af Pew Forum on Religion & Public Life. Undersøgelsen kortlægger antallet af muslimer i verden de seneste 20 år samt beregner, hvordan udviklingen kommer til at se ud de næste 20 år. Frem til 2030 forventes antallet af muslimer i Danmark at stige med godt 100.000, et tal som forekommer voldsomt undervurderet. Indvandringen fra ikke-vestlige lande i 2012 androg 9.313 personer, hvoraf den altovervejende del var muslimer. Antallet af indvandrere vil naturligvis afhænge af den samlede udvikling i den ikke-vestlige verden og af hvilken indvandrerlovgivning, der er gældende.

På globalt plan vokser antallet af muslimer om end i et mere moderat tempo end i Danmark. Men hvor muslimerne i 1990 udgjorde omkring en femtedel af jordens befolkning vil de i 2030 udgøre en fjerdedel. Befolkningsvæksten blandt muslimer er altså markant højere end blandt andre befolkninger.

Det er befolkningsvæksten blandt muslimer i den vestlige verden, som er med til at skabe den bemærkelsesværdige stigning i antallet af ikke-vestlige mennesker de seneste 20 år. I Ukraine, USA, Spanien og Polen var der eksempelvis en stigning på over 200 procent – altså en tredobling

Størst er stigningen i Frankrig, hvor der har været en vækst i antallet af muslimer fra lidt over en halv million til 5,7 millioner. I 2030 forventes den muslimske del af den franske befolkning at udgøre over 10 pct. (Kilde: CNN).

Det land i verden, som har flest muslimer, er i dag Indonesien med 205 millioner. Forskerne forventer dog, at Pakistan i 2030 vil være det land, hvor der bor flest muslimer.

I Norden er Sverige den store topscorer med en stigning i antallet af muslimer på 20 år på over 200 pct., mens Norge ligger på 166 pct. Begge lande ligger altså et godt stykke over Danmark og har stærkt voksende problemer af helt samme type som i Danmark.

Indvandringen fra ikke-vestlige lande har medført en række dramatiske ændringer i det danske samfund, som naturligvis har ført til reaktioner fra en stor del af befolkningen. Det er åbenbart, at indvandringen fra ikke-vestlige lande set under ét har gjort Danmark fattigere, dummere og mere kriminelt. De danske medier kan ikke hævdes at skjule problemerne for befolkningen, selv om både fjernsynet og de store dagblade generelt kun omtaler den omfattende gadekriminalitet som begået af »de unge«, men store dele af dagspressen og de to store fjernsynskanaler fremstiller problemerne med indvandrernes kriminalitet og økonomiske belastning som en ret ubetydelig byrde, som danskerne delvis selv er skyld i og må lære at leve med.

Tilsvarende har de allerfleste politikere været blinde, døve og talehæmmede, når det kom til at tage stilling til indvandringens problemer. Af toppolitikere har kun Pia Kjörsgaard og kredsen omkring hende talt åbent om truslen mod det stabile danske samfund, og reaktionerne mod

hende fra en stor del af establishment har mindet om nazisternes udfald mod jøderne i 1930'erne. Alle husker daværende statsminister Poul Nyrup Rasmussens bemærkning i oktober 1999 fra Folketingets talerstol: »Stuerene bliver I aldrig.« Problemerne måtte simpelthen ikke debatteres, hvis man ville betragtes som et anstændigt menneske. At den danske befolkning er blevet og bliver udsat for noget, som ikke er anstændigt, tæller ikke.

Problemerne skal skjules, virkeligheden tåler ikke at komme frem i lyset. Den radikale Anita Bay Bundegaard, som i under et år var minister for udviklingsbistand i 2001, har direkte forlangt forbud mod visse meninger. Men hvorfor vil nogen forhindre borgerne i et demokratisk land i at fremsætte deres mening på et særligt, stærkt indgribende politikområde?

Kapitel 2

HVEM ØNSKER ISLAMISKE TILSTANDE?

De muslimske landes voldsomme befolkningstilvækst i det 20. århundrede har sammen med den manglende udvikling i landenes produktion lagt grunden for borgerkrige, som optrappes af det religiøse had mellem primært shia- og sunnimuslimer. De fleste lande i den islamiske kulturkreds har bruttonationalprodukter pr. indbygger, der ligger på fra en femtedel til en tiendedel af EU's gennemsnit og en samtidig skævhed i indkomst- og formuefordeling, der er ukendt i Europa. Ser vi bort fra de rigeste oliestater, som opretholder en acceptabel levelfod ved omfordeling af en del af indtægterne fra olieeksporten, er fattigdommen og den manglende indsats inden for socialvæsen, undervisning og sygdomsbekæmpelse dominerende. (Kilde: UNDP og CIA World Factbook)

Den håbløshed, som under disse forhold præger store dele af befolkningerne, har gjort det muligt for de fundamentalistiske, islamiske kræfter at overbevise et flertal om, at udlandet, dvs. den vestlige verden, er skyld i ulykkerne og at alene en fastholdelse af Koranens og shariaens verdensbillede og menneskesyn kan hjælpe den islamiske verden.

De muslimske magthavere har udnyttet de islamiske landes befolkningsekspllosion og økonomiske og kulturelle sammenbrud i den sidste tredjedel af det tyvende århundrede til at øge presset mod de ikke-muslimske lande. Magthaverne i Mellemøstens oliestater har fået økonomiske midler til at opruste militært og har samtidig skærpet retorikken mod Vesten. En række af de muslimske lande med Saudi-Arabien, Iran og Pakistan i spidsen opruster og støtter direkte og indirekte terroraktioner mod Vesten. Både Iran og Saudi-Arabien yder massive tilskud til aktiviteterne i deres fanatiske menigheder i Europa.

Det er tydeligt, at magthaverne bruger befolkningstilvæksten til at øge den islamiske kulturs ekspansion ind i den vestlige civilisation. Som Libyens tidligere diktator, Muammar Gadaffi, udtrykte det allerede for en halv snes år siden: »Vi vil erobre Europa, ikke med kampvogne, men med barnevogne.«

Det såkaldte »arabiske forår«, som er den håbefulde betegnelse for de oprør, der ramte de nordafrikanske diktaturstater fra 2010 og fremefter, har overvejende bragt mere yderligtgående islamistiske kræfter til magten, og

omvæltningerne har samtidig forværret landenes økonomiske situation. Der er intet, der lader formode, at demokratiske bevægelser har nogen grobund. Som det udtrykkes i en række af FN's årlige Arab Human Development Reports, er tilstandene i den arabiske verden så katastrofale og årsagerne så dybtgående, at kun omfattende kulturelle og sociale omvæltninger kan rette op på forholdene.

Ifølge Pew Research går indvandrerstrømmen direkte mod de velstående europæiske lande med lukrative velfærdssystemer, hvis regeringer er eftergivende over for presset. I 2010 var den muslimske befolkningsandel i Danmark 4,1 pct., i Tyskland 5 pct., i Frankrig 5,7 pct., i Sverige 4,9 pct., i England 4,6 pct., i Schweiz 5,7 pct. – men i Polen 0,1 pct., i Irland 0,9 pct. og i Finland 0,8 pct. Under indtryk af det økonomiske tilbageslag, som har ramt EU-landene fra slutningen af 00'erne, er kvalificerede udvandrere fra ikke-vestlige lande begyndt i højere grad at søge mod ikke-europæiske vækstlande, medens de ukvalificerede fortsat i høj grad søger mod det Europa, som har udviklede velfærdssystemer og svage regeringer. Dette forhold forværrer klart de europæiske landes økonomiske krise.

Ingen andre end de europæiske borgeres flertal skulle kunne tvinge EU-landene til at modtage denne indvandring fra en kultur, der på alle områder strider mod de værdier, den vestlige verden er bygget på, og som vil knuse den moderne verden, hvis den fortsætter. Men de

europæiske landes magthavere har uden folkeafstemninger påtvunget borgerne en EU-forfatning, der betyder, at befolkningerne reelt er uden for indflydelse. Når indvandrere først er inde i et EU-land og har fået lovligt ophold, er EU-landene tvunget til at behandle dem på lige fod med egne borgere, uanset at de pågældende aldrig har bidraget og ofte aldrig kommer til at bidrage til det samfund, de flytter til. De nationale politikere kunne bremse EU's indvandringspolitik, hvis de turde, og de ville finde varm tilslutning hos deres vælgere til at gøre det. Det kræver, at EU's magt over nationalstaterne rulles tilbage. Det opgør er en forudsætning for de europæiske demokratiers overlevelse.

En meningsmåling fra YouGov fra oktober 2012 viser, at 67 pct. af det britiske Labours vælgere ønsker indvandringen nedbragt til nul, og 78 pct. af tidligere Labour-vælgere har samme ønske. Toryernes vælgere må antages i endnu højere grad at ønske at gennemføre et indvandrerstop.

I Frankrig viser en meningsmåling offentliggjort i Le Figaro 24.10.2012, at islam er blevet »for meget« i Frankrig. Modstanden mod muslimske tørklæder, mod halalslagtning og mod moskéer støttes nu af et flertal i befolkningen, og det overvejende flertal af franskmændene mener ifølge meningsmålingen, at islam er kendetegnet af »afvisning af vestlige værdier«. Ifølge en meningsmåling offentliggjort i Le Journal de Dimanche og L'Express mener 8 ud af 10 franskmænd, at der er for mange velfærdsydelser. 3 af 4 mener, at islam breder sig for meget i

Frankrig. 66 pct. mener, at der er for mange immigranter i Frankrig. 57 pct. er modstandere af, at fremmede har stemmeret til lokalvalg, og 56 pct. siger, at man »ikke kan føle sig sikker nogen steder«.

I Tyskland offentliggjorde Frankfurter Allgemeine Zeitung i begyndelsen af december 2012 en meningsmåling, der viste, at 83 pct. af de adspurgte fandt, at islam skader kvinders rettigheder, 77 pct. fandt, at islam er en autoritær religion, 70 pct. mente, at islam er forbundet med religiøs fanatisme og radikalisme. 64 pct. udtrykte det synspunkt, at islam er indstillet på vold, og 56 pct. mente, at islam søger politisk indflydelse. 53 pct. forventer, at der vil opstå alvorlige konflikter mellem kristendommen og islam.

Kapitel 3

DE KRITISKE RØSTER SKAL KVÆLES

Det er ethvert demokratis moralske og juridiske ret at forsvare sin kultur og sin selvstændighed, og derfor går bevidste mennesker til modstand, når fremmede, der kommer som flygtninge eller indvandrere, optræder som kolonisatorer og søger at påtvinge landet en kultur, der afviger fra den, der er grundlaget for landets udvikling.

Derfor har den muslimske kulturs indmarch i Danmark selvfølgelig ført til modstand. Alle kan gennem medierne iagttage forholdene i den kultur, de fremmede er kommet fra, og når landets borgere kan se de fatale virkninger af, at en stor indvandrergruppe har bragt sin kultur med og vil påtvinge os den, siger vi fra. Eller rettere: Der er nogle, der siger fra.

Da Nazi-Tyskland havde besat Danmark i 1940 satte censuren en grænse for ytringsfriheden – selvfølgelig, besættelsesmagten ville holde danskerne i ro, for Danmark fungerede som det krigsførende Tysklands spisekammer. Den danske samarbejdsregering fulgte lydigt besættelsesmagtens krav og opfordrede befolkningen til angiveri over for modstandsbevægelsen, som i begyndelsen stod meget svagt. Det kunne hurtigt skabe problemer, hvis fremtrædende danskere afdækkede forræderiet og opfordrede til modstand. Kaj Munk gjorde det, han var farlig for besættelsesmagten, og derfor blev han myrdet af nazisternes danske håndlangere.

I dag, 70 år efter, ser verden meget anderledes ud. Og dog. Regeringen er igen handlingslammet, ikke tvunget af Hitlers hær, men fordi den vælger at respektere konventioner vedtaget i en helt anden situation end nutidens. Danmark er igen spisekammer for mange uproduktive indvandrere. Der er igen censur – straffelovens § 266b – og befolkningen udsættes igen for voldelige overgreb fra en fremmed besættelsesstyrke. Og selvfølgelig gentager historien sig: Det er farligt for de fremmede besættere, at nogen alligevel fortæller folket sandheden, for folket kunne forstå, at det er truet og vælge nogle andre politikere og en anden politik. Budbringeren må slås ihjel. Derfor mordforsøgene mod Kurt Westergaard og Lars Hedegaard og attentatplanerne mod Jyllands-Posten.

Og selvfølgelig siger Systemet Politiken, at folk, der mener noget andet end Politiken og vennerne i Danmarks

Radio, selv er ude om det, hvis de bliver myrdet. Selv om de fleste europæiske politikere erklærer at være tilhængere af befolkningens ret til at ytre sig og til at udtrykke religionskritik, vil de samme politikere helst forhindre deres vælgere i at tage stilling til det kultursammenstød, som indvandringen fører med sig. De ved godt, at et flertal i befolkningerne er imod indvandringen, men de prøver med loven i hånd at forhindre en åben debat.

Det fremgår tydeligt af EU's holdning. Allerede i 1991 fremsatte et udvalg, nedsat af Europa-parlamentet, 77 »anbefalinger« med det formål at bekæmpe »racisme og xenofobi«. Den ideologiske begrundelse for dette skridt kan findes i en rapport fra 1985 fra et andet udvalg i Europa-parlamentet, der advarede mod »voksende fascisme og racisme i Europa« (Dokument A 2-160/85). Siden da er disse planer blevet stadig mere konkrete, og de kulminerede i Ministerrådets rammebeslutning 2008/913/JHA af 28. november 2008 om at bekæmpe visse former og udtryksmåder om racisme og xenofobi ved hjælp af straffeloven (Official Journal L 328 06/12/2008 P. 0055-0058).

Rammebeslutningen fra 2008 har således skabt en fælles retstilstand i hele EU, hvor den aktivistiske EU-domstol er højeste retsinstans. Domstolen har igen og igen vist, at den har viljen til at tiltage sig en reelt lovgivende myndighed (som det eksempelvis er kommet til udtryk i den opsigtsvækkende, såkaldte Metock-dom fra 2008). Det kan Domstolen gøre, fordi et flertal af medlemslandenes

regeringer ikke gør modstand mod disse overgreb mod alle demokratiske principper. EU-systemets følgagtighed ses også i det knæfald for de muslimske parallelsamfunds krav om særrettigheder som f.eks. halal-slagtning. Et EU-direktiv pålægger således medlemslandene at åbne mulighed for rituel slagtning. Kun Sverige opretholder et forbud mod disse rituelle slagtemetoder, men det kan forventes underkendt af EU-domstolen. For de stærkt pro-europæiske politikere gælder det om at skabe et europæisk rige, og når befolkningerne er imod, sætter man dem uden for indflydelse. Hele EU-projektet er en kamp om magten over Europa, en forfatningskamp – man kan med fuld ret tale om et statskup gennemført med juridiske våben – hvis mål er at reducere nationalstaterne til regioner og samle magten i en union uden demokratisk legitimitet.

Ingen politikere i EU begrundet, hvorfor de mener, at europæerne skal acceptere indvandring af mennesker fra fejlslagne stater. Der findes ikke noget holdbart demokratisk grundlag for at påtvinge europæerne uoverskuelige offentlige udgifter, udbredt vold og kriminalitet, ødelagte skoler og behovet for en stadig stigende overvågning og kontrol, som i sagens natur må rettes mod alle. Men EU's politikere, som er fjernt fra deres egne vælgere, har besluttet, at befolkningernes modvilje bedst kan bekæmpes ved at beskylde enhver, der kritiserer den kulturfremmede indvandring, for racisme, og dens slags holdninger kan man definere og kriminalisere.

Intet organ i EU har på noget tidspunkt søgt at sandsynliggøre, at fascisme eller racisme var på fremmarch i EU. Man har derimod bevidst søgt at føre falske beviser for påstanden. EU-organet EUMC, Overvågningscentret for Racisme og Xenofobi, hvis direktør i ni år var den østtyske jurist Beate Winkler, en fanatisk islamapologet, søgte således i november 2003 at forhindre en rapport om antisemitismen i EU, som EUMC selv havde bestilt hos Institut for Forskning i Antisemitisme ved Berlins Tekniske Universitet. Stik mod Beate Winklers ønske viste rapporten, at overgrebene mod jøder i EU i alt væsentligt blev foretaget af unge muslimer, og den sandhed ønskede den muslimske indvandrings støtter i EUMC ikke at få frem. Beate Winkler havde længe argumenteret for, at overgrebene mod jøder blev foretaget af nynazister, så virkeligheden var meget ubekvem. Fortielsen mislykkedes dog, men Beate Winkler blev ved sin ansættelsesperiodes udløb overflyttet som rådgiver i spørgsmål vedrørende racisme for EU-kommissionens formand. Da samme Beate Winkler blev spurgt, om kommunismen ikke myrdede endnu flere mennesker end nazismen og derfor skulle fordømmes på samme måde, svarede hun: »Jo, men der er ideologien til forskel.« Det er ikke betryggende, at EU både på politisk og administrativt niveau rummer så mange tidligere kommunister.

Det er meget svært at se fornuften i at forhindre europæerne i at påpege og kritisere de dramatiske forandringer i de europæiske lande, som indvandringen fra især den

islamiske kulturkreds medfører. Ingen tænkende europæere håner eller forfølger mennesker på grund af deres race, hudfarve eller religion, men når en fremmed kultur trænger ind i et samfund og påfører dette samfund skader, vil borgerne naturligvis reagere.

Multikulturens tilhængere vil fortælle os, at disse reaktioner er uacceptable, og de vil med straffeloven i hånd tvinge os til kritikløst at finde os i noget, de fleste af os betragter som overgreb: udbredt voldskriminalitet, ringe eller ingen arbejdsindsats, massiv belastning af samfundets velfærdstilbud, modvillig og ofte direkte ødelæggende indflydelse i vore skoler og ikke mindst højkravede krav om særrettigheder, fri adgang til at angribe demokratiet som institution og – naturligvis kun for et mindretals vedkommende – direkte terrorvirksomhed rettet imod de vestlige samfund.

Den lovgivning, som opretholdes i EU's medlemslande, og som nu er en direkte forpligtelse for medlemslandene jf. den rammeaftale, som er omtalt ovenfor, er totalt illegitim i et frit samfund. Den omhandler ikke den naturlige ret til ikke at blive forhånet eller forfulgt på grund af race, nationalitet, religion eller seksuel orientering, men er et forbud rettet mod både europæere og ikke-europæere, der kan straffes for blot at omtale og kritisere faktiske, beviselige problemer i en fremmed kultur, således som vi har set det i byretsdommen mod folketingsmedlem Jesper Langballe i 2010, og som det tilsvarende blev forsøgt mod redaktør Lars Hedegaard i 2012.

Tilhængerne af den restriktive lovgivning, som kommer til udtryk i den danske straffelovs § 266b, kaldet racismeparagraffen, fremfører især det ideelle mål at ville bekæmpe racisme. Det er imidlertid allerede i andre dele af straffelovgivningen (§§ 266, 266a, 267, 268 og 269) forbudt at fremsætte injurier, trusler eller grundløse sigtelser, og denne lovgivning kriminaliserer naturligvis sådanne udsagn rettet mod personer af anden etnisk oprindelse. Det er derfor uimodsigeligt, at § 266b alene har det mål at ramme omtale og kritik af en adfærd eller holdninger, som udvises af enkeltpersoner eller grupper af anden etnisk oprindelse eller religion, uanset at denne omtale er et led i den almindelige politiske debat i et frit samfund, og uanset om de fremsatte synspunkter er sande eller ikke.

Professor Henning Bech og lektor Mehmet Ümit Nefci har i bogen *Er danskerne racister?* i 2013 foretaget en kritisk analyse af den danske indvandrerforskning og påviser, at en række af de danske forskere, som beskæftiger sig med indvandring, tegner et uvidenskabeligt, ideologisk bestemt billede af danskerne som racister. Flere af de såkaldte islamforskeres konklusioner er så fortegnede, at de mest henhører under begrebet videnskabelig uredelighed. Almindelig bekymring over indvandringens påvirkning af samfundet bliver i vid udstrækning forklaret som racisme. Det har tydeligt været disse forskeres mål at forsvare etniske minoriteter, fordi det var i overensstemmelse med deres egen politiske opfattelse, samtidig med

at deres synspunkter passede ind i den officielle, politiske opfattelse – og dermed udløste rigelige forskningsmidler.

Mehmet Neced og Henning Bech påpeger, at islamapologeternes falske resultater breder sig til socialrådgivere, gymnasielærere, folkeskolelærere og politikere. Desværre må man konstatere, at de også breder sig til domstolene, som i en række tilfælde afsiger domme, der dels krænker ytringsfriheden, dels kriminaliserer selve sandheden.

OVERGIVELSEN

Samuel P. Huntington peger i bogen *Civilisationernes Sammenstød* på, at når en fremmed kultur trænger ind i et land med det mål at ændre dette lands kultur, fører det til krig. Det er den krig, det europæiske establishment og en række landes egne politikere tror at kunne undgå ved at tvinge de europæiske borgere til tavshed.

Den danske domspraksis viser meget klart, at Danmark hovedløst har underkastet sig EU's opfattelse, selv om masseindvandringen fra den islamiske verden tydeligt viser sig at indebære skadevirkninger i EU, som formentlig er uoprettelige, og selv om et flertal af borgerne i en række meningsmålinger har markeret en stærk utryghed ved og modvilje mod den kulturfremmede indvandring.

Den islamiske civilisation opviser alle steder sin manglende evne til at forholde sig til den moderne verden. Mens andre civilisationer som den buddhistiske, den

hinduistiske og den latinamerikanske hastigt er på vej ud af underudviklingen, går den islamiske civilisation baglæns – i vidt omfang i et indre blodbad. Det skyldes, at islam fastholder et værdisæt, der er opstået i en brutal og primitiv fortid.

I bilag 1 til denne bog er optrykt kortfattede beretninger om den religiøse vold i Syrien, Irak, Libyen, Pakistan og Nigeria. Kilden er Danmarks Radios tekstnyheder, tilfældigt udvalgt i en kort periode, fra den 12. til den 29. juni 2012. Det er naturligvis kun et øjebliksbillede – krigen mellem sunni- og shiamuslimer i Syrien har ved denne bogs udgivelse nået et dødstal på 70.000 mennesker, og det er igen brøkdele af den vold og undertrykkelse, der finder sted overalt inden for islam og langs islams grænser. Det er uden videre klart, at en civilisation, der alene på grund af religiøse modsætningsforhold i dette omfang myrder sagesløse mennesker, ikke har nogen plads i den moderne verden. Det er utroligt, at der er politikere i de vestlige demokratier, der tiltager sig adkomst til at retsforfølge deres egne borgere for at udtrykke frygt for, at denne civilisation trænger ind i Vesten og viderefører sin ideologi rettet mod enhver anderledes tænkende.

Islams fortidige verdens- og menneskeopfattelse gør uundgåeligt de islamiske lande til tabere i den moderne udvikling. Det hensætter naturligt nok mange muslimer i en tilstand af frustration, og det styrker samtidigt det had til ikke-muslimer, som er så grundigt udpenslet i

Koranen. Når en civilisation med vold og magt fastholder, at alle dens overordnede normer og love er fastlagt af en gud i det 7. århundrede, bliver en demokratisk udvikling umulig, og sådanne holdninger bringer naturligvis mange muslimer i konflikt med lovgivning, institutioner og borgere i den demokratiske verden.

Den muslimske landes ødelæggende befolkningstilvækst og blodige indre opgør kombineret med en håbløs økonomisk og social udvikling medfører i sig selv et pres for at udvandre. Dette pres forstærkes af politiske og religiøse lederes opfordringer til muslimerne om at drage ud og islamisere hele verden.

Det europæiske establishment har forskellige opfattelser af, hvordan vi bedst ruster os til den muslimske indvandring. Store dele af dette establishment synes at mene, at hvis vi blot står fast på den ubetingede godheds princip, forhindrer europæerne i at forstå, hvad der står i Koranen, omtaler islam som fredens religion og i øvrigt tier stille og betaler, så vil selv de mest fanatiske muslimer indse, at det er os, der har den overlegne kultur, og herefter vil de opgive deres egen kultur og overtage vores.

Det er klart det samme synspunkt, der markedsføres af de mere udspekulerede dele af det muslimske samfund i EU, som eksempelvis den muslimske professor Tariq Ramadan, der i medierne fremstilles som fortaler for en blødere udgave af islam, »europæisk islam«, der er beregnet på at overbevise EU-politikerne og andre naive om det ufarlige i at give islam plads i Europa. I virkeligheden

er Ramadan en radikal muslim, som amerikanerne en overgang nægtede indrejse i USA. Hans opgave er at lulle europæerne i søvn, ligesom han har haft held til at gøre med mange af EU's historisk uvidende politikere.

De fleste seriøse, europæiske politikere – de findes primært uden for Europa-parlamentet – må dog antages at være bevidste om de problemer, som sammenstødet mellem den europæiske befolkning og en stor del af indvandrerne fra den islamiske civilisation medfører. Det er kun alt for åbenbart, at store dele af de muslimske indvandrere ikke har noget ønske om at tilpasse sig de samfund, de indvandrer til. Islamiske parallelsamfund, ghettoer med såkaldte no-go-zoner, hvor sharialovgivningen hersker og hvor den europæiske ordens- og domsmagt er lukket ude, kan ikke skjules for europæerne. Den massive kvindeundertrykkelse er åbenbar for alle, og Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg har i en dom gjort det klart, at sharialovgivningen, som er en ufravigelig del af islam, er i åbenlys strid med den europæiske konvention om menneskerettighederne. Desværre er domstolen ikke i besiddelse af samme klar-syn, når det gælder de europæiske landes ret til at udvise kriminelle indvandrere.

Den økonomiske belastning som følge af lav arbejdsfrekvens og sort økonomi, de indlæringsmæssige og disciplinære problemer i skolerne og en betydelig volds-kriminalitet i mange europæiske byer forstærker billedet af velfærdstater, som er ved at miste magten over deres

egne institutioner, og selv socialdemokratiske toppolitikere indser nødvendigheden af at bringe deres børn i sikkerhed på »hvide« privatskoler.

Det er vedvarende meget vanskeligt at få officielle opgørelser over, hvad indvandrerne fra de ikke-vestlige lande koster det danske samfund. En embedsmandsrapport fra april 2011 anfører en samlet udgift på 21,6 mia. kr. alene til overførselsindkomster. En del af disse udbetales endda i udlandet, fordi modtagerne efter ophold i Danmark anses for at have »optjent« en ret, uanset om de pågældende har udført arbejde i Danmark eller ej.

Overførselsindkomsterne er kun en del af de omkostninger, der knytter sig til den ikke-vestlige indvandring. Der skal yderligere tillægges udgifter i sundhedssektoren, uddannelsesvæsenet, til asylcentre, politi og fængsler samt udgifter til omfattende administrative opgaver. På alle disse udgiftsområder er den overvejende del af de ikke-vestlige indvandrere væsentligt dyrere end danskerne. En mere præcis opgørelse af samfundets udgifter til de ikke-vestlige indvandrere nås ved at antage, at en indvandrergruppe påfører samfundet udgifter, der mindst svarer til gruppens andel af befolkningen set i relation til de samlede offentlige udgifter. Hvis muslimerne udgør 4,6 pct. af befolkningen i Danmark, koster de mindst 4,6 pct. af de samlede offentlige udgifter. Fra brutto-udgifterne går naturligvis de skatter, som indvandrerne betaler, men de yder kun et beskedent bidrag til at dække udgifterne. Det er åbenbart, at indvandrerne fra ikke-

vestlige lande set under ét, hvert år koster det danske samfund et beløb, som har voldsom negativ påvirkning af samfundsøkonomien.

Om det økonomiske tab på indvandring sagde Danmarks Nationalbank i sin kvartalsoversigt for 3. kv. 2008: »Hvis indvandring for alvor skal understøtte finansieringen af den offentlige sektor, skal den ske som såkaldt 'superindvandring'. Dette begreb dækker over en person, som først indvandrer efter endt uddannelse, går direkte ind på arbejdsmarkedet med en erhvervsfrekvens på 100 og betaler skat som en dansker, undlader at tage sin familie med og forlader landet igen før pensionsalderen.« Det kan uden videre fastslås, at denne type indvandrere fra ikke-vestlige lande kan tælles på få hænder.

Men europæerne, danskerne, må endelig ikke erkende skaderne på deres samfund, de skal straffes for at tale om den oplevede virkelighed. Mange europæiske politikere og store dele af det uddannede establishment forsvarer censurlovgivningen ud fra en forestilling om, at problemerne kan løses med tiden ved en såkaldt integrationspolitik, blot vi ikke taler om dem. Samtidig fremstilles muslimer som ofre, ikke for islam, men for onde danskere.

Vi bøjer os for islamiske befolkningsgruppers krav om alt fra at holde ramadan og sulte børn i dagtimerne, over halalslagtning til separat adgang til at bade i offentlige svømmehaller og indgreb mod skoleledere, der tillader sig at udtale deres frustration over, at uopdragne muslimske

drengene ødelægger undervisningen. Vi har eftergivende straffelovgivning mod narko- og voldskriminalitet, fri adgang til at slå økonomisk plåt på vores sociallovgivning og fri adgang for fanatiske grupper som Hizb ut-Tahrir til at agitere mod demokratiet – og endda gøre det fra den danske stats egne bygninger – samtidig med at danskere, der vil forsvare frie institutioner, bliver retsforfulgt. Eftergivenheden fuldender billedet af et samfund, hvis politikere har givet op over for det islamiske mørke, som kulturradikale og socialistiske kredse endda tillader sig at kalde kulturberigelse. Jo mere forståelse vi viser, jo flere undskyldninger vi uddeler til evigt fornærmede muslimer, jo mere foragter de os, jo mere bilder de sig selv ind, at de besidder den sejrende kultur.

Europæernes fejlslutninger skyldes, at vi går ud fra, at troende muslimer tænker som vi. Det gør de ikke. Hele deres menneske- og verdensanskuelse er så fjernt fra vestlig tankegang, at det er umuligt at slutte noget om deres reaktioner ud fra erfaringerne om vores egen kultur.

Virkningen af de europæiske politikeres eftergivenhed er den stik modsatte af det tilsigtede. Når det officielle Danmark lader moskéerne fungere som rekrutteringscentre for radikal islam, når vi ikke udviser kriminelle muslimer, når dansk politi afstår fra at rykke ind i ghettoområderne og danske lærerinder må finde sig i at blive kaldt »fucking luder« og muslimske fædre og storebrødre kan møde op i skolerne for at forulempe lærerne, opfatter muslimer det som udtryk for en foragtelig svaghed, der

blot bekræfter de utilpassede i den opfattelse, at de meget snart kan gøre sig til herrer over det viljeløse Europa og gøre europæerne til dhimmier. Selvfølgelig reagerer de menige danskere imod muslimernes adfærd, og selvfølgelig er virkningen, at de fleste muslimske indvandrere bliver tabere i vore samfund. Og selvfølgelig fatter de ikke, at det er deres egen kulturs skyld.

For de utilpassede muslimer betyder eftergiveness og muligheden for at straffe danskerne for at ytre kritik af dem naturligvis, at de opfører sig endnu værre. Det er risikofrit at forulempe danske kvinder overalt i det offentlige rum, det er risikofrit at sabotere undervisningen i vore skoler. Det er forbundet med ringe risiko at begå næsten enhver form for kriminalitet i det Danmark, som har mest ondt af voldsmænd og andre forbrydere og har opgivet at straffe på en måde, der virker. Det er risikofrit at true med at slå islams fjender ihjel – det er jo vedtaget, at det er racisme, hvis vi så meget som påpeger, at vi er foruroliget over denne hadefulde retorik.

For ikke at overtræde § 266b må det understreges, at der naturligvis er en hel del muslimer, som ikke accepterer de islamiske normer. Det gælder ikke mindst de mange kvinder med muslimsk baggrund, som søger at gøre sig fri af den undertrykkelse og umyndiggørelse, de er udsat for, og som ofte betaler med deres liv for bruddet med deres familiers fortidige menneskeopfattelse. Igen må det så konstateres, at de muslimer, der tager afstand fra islam, bliver svigtet af et samfund, der har travlt med

at bevise sin respekt for den fremmede kulturs normer og ikke tør gribe ind imod dem.

Vores politiske establishments manglende vilje og mod til at hævde den europæiske kulturs og demokratiets forrang har medført en konflikt mellem borgere og politikere. Man kan spørge, om det da ikke er et problem, der automatisk vil løse sig ved, at borgerne vælger politikere, de kan identificere sig med i indvandringspolitikken. Helt så enkelt fungerer demokratiet ikke. Vælgerne har omkring hvert fjerde år muligheden for at sammensætte Folketinget og skal i ét eneste kryds sammenfatte deres ønsker om alt fra velfærdslovgivningen til spørgsmålet om dansk deltagelse i en krig mod terror i et fjernt land. Da næsten alle mennesker er sig selv nærmest, bliver det ofte den kortsigtede egeninteresse, der afgør, hvor krydset sættes. Fra folketingsvalget i 2001 og frem har udlændingepolitikken dog klart spillet en mere afgørende rolle, og også derfor er det blevet vigtigt for tilhængerne af et multikulturelt Danmark at lukke munden på dem, der sætter ord på indvandringens virkninger.

Det er især venstrefløjen og Det radikale Venstre, som går i spidsen med accept af censurlovgivningen. En årsag er et fordrejet skyldkompleks. Det er et alment standpunkt i venstreorienterede kredse, at den ikke-vestlige verdens problemer skyldes den onde hvide mand. Det passer godt ind i en venstreorienteret ideologi, at den eneste civilisation, som har skabt humane retssamfund, er skyld i, at andre kulturer ikke har magtet at skabe noget tilsvarende.

Følgelig mener venstrefløjen, at vi skal overtage de underudviklede kulturers befolkningsoverskud, forsørge en stor del af det og vise respekt for den religiøse kultur, som er skyld i alle problemerne. Det er ud fra tilsvarende rent ideologiske betragtninger, at Vesten gennem nogle årtier har ydet 11.000 milliarder kr. i ulandsbistand, som ikke har ført til påviselige forbedringer af modtagerlandenes forhold, simpelthen fordi udvikling er kulturbestemt og ikke kan ændres ved at sende penge.

En mindre altruistisk holdning ses hos de politikere, der argumenterer for, at Europas faldende fødselstal skaber et aldrende samfund, som ikke kan fungere uden tilførsel af mennesker fra en kultur, hvor kvinder ikke har anden rolle end at føde børn. Synspunktet er besynderligt. Indvandring af kvalifikationsløse mennesker med en overvejende negativ eller direkte fjendtlig holdning til den vestlige kultur koster langt mere i offentlige udgifter, end de selv kan producere. Europas økonomiske problemer skyldes delvis de mange kvalifikationsløse europæere, der ikke kan klare sig i den internationale konkurrence, og den yderligere tilstrømning af kvalifikationsløse fremmede bevirker, at Europa hastigt er på vej mod en beskæftigelsesmæssig katastrofe.

Det er åbenbart, at en indvandring af mennesker, som overvejende har få eller ingen kvalifikationer, presser EU-landenes velfærdssystemer og rammer de svage grupper blandt europæerne, hvis ydelser bliver beskåret for at forsørge, uddanne og behandle det flertal af indvandrere fra

ikke-vestlige lande, som ikke har forudsætninger for at bidrage til Vestens produktion.

På nogle lavtkvalificerede områder som f.eks. landbruget i nogle sydeuropæiske lande udnyttes indvandrere som ekstremt billig arbejdskraft. Der er næppe tvivl om, at en del europæiske politikere har tilstræbt denne effekt, men det kan i hvert fald slås fast, at de færreste europæiske borgere er tilhængere af denne lønkonkurrence. Europæernes problem i den globaliserede verden er, med den franske EU-kommissær Michel Barniers ord, at europæerne arbejder for få timer pr. uge, for få uger i deres liv og arbejder i en forældet teknologi. De problemer bliver kun øget ved indvandring af mennesker, som aldrig har deltaget i produktionen i et moderne samfund – og heller ikke har tænkt sig at gøre det. Det bør tilføjes, at der også er politikere – og borgere – som tror på en samfundsmodel, hvor indvandrere udfører det kedelige og snavsede arbejde til lav løn, mens lavt kvalificerede europæere bliver forsørget af den arbejdende befolkning. Den model fører til et både økonomisk og moralsk sammenbrud.

Der kan findes flere mulige forklaringer på, at især de vest- og sydeuropæiske politikere støtter censurlov-givningen i forhold til de problemer som indvandringen medfører, bl.a. forestillingen om, at det store sammenbrud først kommer, når de ikke selv har ansvaret mere.

Forholdet forstærkes af, at den konstante trussel om terror kræver meget vidtgående indgreb. Antallet af muslimer i de vesteuropæiske lande er så stort, at politikerne

ikke kan overskue de problemer, der ville opstå ved at stille indvandrerne overfor valget mellem en fuldstændig accept af alle centrale, europæiske værdier eller repatriering. Nogle af de store EU-lande vil være nødsaget til at sætte hæren ind, hvis de skal have fuld kontrol over deres egne byer.

EU's åbne grænser har øget mulighederne for både lovlig og ulovlig indtrængen. De har tillige mangedoblet den grænseoverskridende kriminalitet. En opgivelse af Schengen-reglerne om åbne grænser vil være et prestigetab af betydeligt omfang for de politikere, som har gennemført denne lovgivning imod befolkningsflertallets ønsker. I en tid, hvor EU-modellen som helhed vakler, fordi selve centraliseringspolitikken har spillet fallit, holder store dele af politikerne krampagtigt fast på deres egne forkerte beslutninger for ikke yderligere at miste prestige.

Endelig skal det ikke glemmes, at de venstreorienterede partier er trængt. Den socialistiske samfundsmodel hører fortiden til, og de socialistiske partier har brug for nye vælgere, hvis de vil beholde magten. Indvandrerne fra en kultur, der gør dem til tabere i EU, er sikre stemmer for de partier, der er villige til at betale dem velfærdsydelser. Derfor er venstrefløjen så velvillig over for at ændre de europæiske landes befolkningssammensætning – og det forudsætter, at europæerne ikke bliver hørt.

Europæerne kan gennem aviser og tv dagligt se, at den islamiske verden består af fejlslagne stater. De kan dagligt tælle ofrene for den blodige vold mellem klaner, stammer

og indbyrdes stridende religiøse grupper. De fleste europæere har ondt af de mennesker, der lever i den muslimske verdens kaos, men de ønsker samtidig at forhindre, at en så problemfyldt kultur rykker ind i Europa og river alt det op, som har skabt den frie verden.

Det er et alvorligt svigt, at demokratiske politikere ikke tager hensyn til deres egne borgeres holdninger, men søger at påtvinge dem tavshed og accept af ændringer af deres samfund, som et flertal af borgerne er imod. Når et demokratisk samfund kvæler ytringsfriheden, er det første skridt taget mod selve demokratiets sammenbrud.

Også i et demokratisk samfund har magthaverne hemmeligheder, som de ikke deler med befolkningen. I nogle tilfælde er der rimelige grunde – f.eks. hensynet til landets sikkerhed og politiets og efterretningstjenesternes arbejdsmetoder – i andre er det sværere at finde holdbare begrundelser for fortielserne og i atter andre er det magtfordrejning at skjule sandheden for vælgerne.

Når landets sikkerhed ikke står på spil, er der ikke gode begrundelser for at hemmeligholde den viden, som statsmagten eller politikerne sidder inde med. Desværre sker det alligevel.

Når politikerne gennem en tid har givet befolkningen urigtige, falske eller vildledende oplysninger om forhold af afgørende betydning for landets og befolkningens fremtid, bliver det en livsnødvendighed for beslutningstagerne at forhindre fri debat. Det ser vi, når straffelovens § 266b – den såkaldte racismeparagraf – tages i anvendelse, ikke for

at ramme injurier, trusler eller krænkelser af privatlivet, men for at forbyde omtale af virkeligheden og dens økonomiske og sociale virkninger. Det burde være klart, at det pres på befolkningens åbne debat, som udøves ved hjælp af § 266b, ikke tjener et legitimt formål.

Det svarer i virkeligheden til det pres, som samarbejdsregeringen under 2. Verdenskrig lagde på den danske befolkning for at få den til at acceptere den tyske besættelse og de overgreb, den foretog mod befolkningen og landet. Statsminister Vilhelm Buhls berygtede radiotale den 2. september 1942 var udtryk for et ønske om at undgå, at den tyske besættelsesmagt strammede grebet om Danmark, og den var samtidig et udtryk for, at Buhl og regeringen på det tidspunkt gik ud fra, at Hitler ville vinde krigen. Et kort uddrag af talen skal med her:

»Der er imidlertid forekommet Undtagelsestilfælde, hvor danske i Uforstand har foretaget sig Handlinger eller i Ord og Skrift er fremkommet med Udtalelser, som er i Strid med den Politik, Regeringen fører, og de Anskuelse, der af det besindige Flertal af Befolkningen næres med Hensyn til den Holdning, vi bør indtage under de herskende Forhold. Til Trods for at der i adskillige saadanne Tilfælde er grebet alvorligt ind fra Statsmagtens Side, forekommer det dog stadigvæk, at ubesindige Elementer er paa Færde og foretager sig Handlinger, som er egnet til at forstyrre Ro og Orden og dermed volde Landet Vanskeligheder. ...

Jeg appellerer derfor til alle danske Kvinder og Mænd og vil saa indtrængende, som det er mig muligt, lægge hver enkelt paa Sinde at være virksom for, at Besindighedens Aand stadig

kommer til at raade i vort Folk. Og jeg vil navnlig gerne rette denne Appel til Ungdommens Ledere i Skoler, Foreninger og Sammenslutninger af enhver Art, idet jeg beder hver enkelt om at gøre sit bedste for at forhindre, at ungdommelige Elementer i Ubesindighed og Uforstand lader sig forlede til at begaa Handlinger, der under de nuværende Forhold maa betegnes som intet mindre end Dødsens Alvor. ... Vær med til at gøre det klart for alle, og navnlig for de unge, at den, der begaar Sabotage eller hjælper med dertil eller overfor Myndighederne tilbageholder Viden om Sabotageplaner eller unnlader at medvirke til Opklaring af Sabotage, handler mod sit Fædrelands Interesser. ...

Lad mig til Slut ... sammenfatte det, jeg har sagt i en Henvisning til de Ord, Kongen personlig føjede til Regeringens Opraab af 9. April 1940: Under disse for vort Fædreland saa alvorlige Forhold opfordrer jeg alle i By og paa Land til at vise en fuldt ud korrekt og værdig Optræden, da enhver uoverlagt Handling eller Ytring kan faa de alvorligste Følger. Disse Ord maa enhver, der vil vort Fædrelands Vel, lægge sig dybt paa Sinde.«

Vilhelm Buhls holdning var forkastelig. Den var som nævnt affødt af en forventning om, at nazismen ville sejre, og at Danmark var bedst tjent med at underkaste sig. Meget tyder på, at tilsvarende vurderinger ligger bag socialdemokraternes og de radikales holdning til islam, her trekvart århundrede senere. Men Vilhelm Buhl havde den undskyldning for sit knæfald for fjenden, at Danmark havde kapitulert og var forsvarsløst. Den undskyldning har vi ikke i dag. Det er stadig danskerne, som styrer landet, vi behøver ikke at finde os i et eneste overgreb, men frygten

og følgagtigheden over for dem, som vil ændre vores land til et islamisk kalifat, er lige så stor som frygten for den tyske krigsmaskine i 1942.

Selv om muslimerne i flere år vil være et mindretal i Danmark, lurer hele tiden frygten for, at fundamentalister vil gennemføre terrorangreb i Danmark, og i den situation mener de holdningsløse, at det er bedre at føje fjenden.

Derfor bruger det politiske flertal § 266b til at kvæle befolkningens bekymringer og forhindre kritik af indvandringen. Selv om det er tydeligt, at indvandringen af uoplyste, kvalifikationsløse klienter ødelægger vores økonomi, at indvandringen fra primært den islamiske kultur har øget kriminaliteten, at negativt eller fjendtligt indstillede muslimske elever har en væsentlig andel i, at den danske folkeskole er brudt sammen, og at et stort flertal af befolkningen ønsker den kulturfremmede indvandring standset og mistilpassede fremmede repatrieret, fortsætter en politisk magtelite med at fortælle befolkningen, at der bare skal nogle større budgetter til for at sikre integrationen af mennesker, som ikke har noget som helst ønske om integration. Det er tydeligt, at de indvandringsivrige politikere støttes af den indvandringsindustri, som tjener tykt på at opfinde nye behov for faciliteter for udlændinge, der ønsker forsørgelse i Danmark, og som er ligeglade med, at indvandringen først og fremmest rammer de økonomisk og socialt dårligst stillede danskere. For indvandringsindustriens ledere og medarbejdere er der tale om endeløse bevillinger og fast arbejde.

VESTENS FUNDAMENTALE MISFORSTÅELSE

Trods bestræbelserne på at indsnævre rummet for den frie debat, er det ikke helt lykkedes. Sammenlignet med situationen i flere andre vestlige lande – her er Sverige nok det mest skræmmende eksempel – er den danske meningsdannelse endnu forholdsvis fri.

Det skyldes ikke, at myndigheder, medier, »eksperter« og diverse interesse- og pressionsgrupper har ligget på den lade side, når det gjaldt om at forfølge mennesker med afvigende meninger. Æren tilkommer alene en håndfuld organisationer, bl.a. Dansk Folkeparti, Den Danske Forening, Dansk Kultur, Tidehverv og Trykkefrihedsselskabet, og en række enkeltpersoner, der har nægtet at lade sig knække af hetz, forfølgelse, retssager og i flere tilfælde fysiske overfald, men har insisteret på deres ret

til at udtrykke deres mening om islam, indvandring og »det multikulturelle samfund«.

Derfor er det faktisk muligt ud fra, hvad der de seneste år er kommet frem i medierne – inklusive de nye elektroniske medier – at sammenstykke et billede af multikulturalismens resultater og islams gerninger.

I medierne hører vi nu regelmæssigt om ghettoer, skolernes problemer med såkaldt »tosprogede« elever, danskere, der flygter fra islam-dominerede bydele, volds-handlinger, terrorplaner, pres på de sociale systemer og offentlige institutioner osv.

Er man meget opmærksom, vil man også ud fra de mange enkelthistorier kunne slutte, at en meget stor del af de samfundsplager, der har ramt det tidligere så fredelige Danmark, har én fællesnævner – islam. Og omvendt: Uden den massive islamiske indmarch ville de fleste af de netop nævnte problemer ikke have eksisteret.

Det er allerede gået op for en stor del af de menige danskere, men slet ikke for de eksperter, der burde vide besked, for medierne, de fleste politikere, regeringen og statsapparatet. Nogle af dem, der sidder disse steder, handler tydeligvis i ond tro (det skal vi komme tilbage til), men mange inden for overdanmark og blandt almindelige borgere synes ude af stand til at fatte problemets rod. Selv om der de seneste år er kommet et hav af bøger både på dansk og hovedsprogene, der omhyggeligt dokumenterer, hvad islam går ud på, aner disse mennesker ikke, hvad det er for et fænomen, Danmark står over for. Eller også ved de

det godt, men vælger at tie. Samme mangel på forståelse eller mod til at se virkeligheden i øjnene præger desværre de herskende eliter i de fleste vestlige lande. Den fundamentale misforståelse i Vestens omgang med islam og med indvandrede muslimer er at betragte muslimske handle-mønstre og kulturnormer ud fra en vestlig tilgangsvinkel – altså på samme måde, som vi ville betragte fænomener med udspring i vores del af verden.

Det er naturligvis forkert: Islam må forstås på islams egne præmisser – altså ud fra de trosforestillinger, der kan udledes af islams hellige tekster, og det, som islams egne autoriteter prædiker. Det er ikke nogen umulig opgave, for enhver kan læse Koranen, hadithen og siraen (profetens levnedbeskrivelser) og lytte til, hvad islams retslærde siger og har sagt gennem 1400 år. Der er tilmed universitetsud-dannede eksperter, bl.a. på Carsten Niebuhr Afdelingen ved Københavns universitet, der har det som deres arbejde at sætte sig ind i disse ting. Men fra dem hører vi ikke andet end bortforklaringer og skønmalerier. Det fratager imid-lertid ikke andre for pligten til at søge sandheden.

Lad os tage en tilfældig lederartikel fra Kristeligt Dag-blad, der må formodes at være særlig kyndigt, når det drejer sig om religiøse og dermed beslægtede emner.

Lederen stod at læse den 14. november 2012 og havde overskriften: »Juletræet og det svære demokrati«. Den handlede om en kontrovers i beboerforeningen Egedals-vænge i Kokkedal i Nordsjælland, hvor et muslimsk be-styrelsesflertal havde besluttet, at der ikke skulle opstilles

et fælles juletræ. De lokale muslimske magthavere havde tidligere bevilget 60.000 kr. til en islamisk eid-fest, men ville altså ikke ryste op med 7.000 kr. til markering af den kristne jul, selv om det havde været tradition på stedet gennem 40 år. Privatpersoner og firmaer havde tilbudt at betale for træet, men det afslog bestyrelsen at tage imod. Da en sendevogn fra TV2 ville ind i området for at rapportere om muslimernes besynderlige kulturberigelse, blev den smadret af hætteklædte »unge« (pressens foretrukne betegnelse for voldsmænd af muslimsk overbevisning), og journalisterne måtte flygte.

Herefter fortsætter lederskribenten: »Det er både dumt og meget trist, og det befæster desværre indtrykket af, at i hvert fald nogle indvandrergupper har svært ved at forstå, hvordan et ordentligt demokrati fungerer. At det ikke går ud på, at et flertal til enhver tid kan tromle et mindretal, men at man tvært imod skal tage hensyn til det. Opfordringen til at tage dette princip alvorligt kan de i øvrigt dele med Dansk Folkeparti, der straks har forsøgt at slå politisk mønt på balladen, uanset at partiet ikke selv er specielt tolerant over for muslimer, når de som mindretal vil markere deres religiøse skikke og højtider. ... Med sit nej til juletræet har det muslimske flertal i Kokkedal desværre ikke gjort noget godt for integrationen eller demokratiet.«

Her er en af det politisk korrekte Danmarks yndlingsmisforståelser og forsøg på at forvirre offentligheden klemmt sammen på en meget lille plads.

Selv om lederartiklen handler om, hvordan muslimer i Egedalsvænge opfører sig, begynder lederskribenten pludselig at tale om »nogle indvandrergupper« – som om der var andre indvandrergupper end netop muslimer, der af religiøse eller ideologiske grunde kunne finde på at forhindre andre i at festligholde julen.

Det er naturligvis en utilstødelig hån mod andre indvandrere, der gør deres bedste for at blive gode og loyldige danske medborgere, og det ville være rimeligt at spørge Kristeligt Dagblad, om det har kendskab til andre indvandrere, der i den grad hader kristendommen, Danmark og dansk kultur, at de ville handle sådan.

Danmark er hjem for mange trosretninger – jøder, hinduer, buddhister, sikher, asatroende og talløse andre. Er der eksempler på, at nogen af dem har forsøgt at sabotere kristne juleskikke eller blot protesteret mod dem?

Også andre grupper af indvandrere eller fremmede – først og fremmest fra Østeuropa – udviser en over gennemsnitlig kriminell adfærd, men de udgør en ensidigt sammensat socialgruppe af unge mænd, som handler ud fra normale kriminelle motiver – ønsket om at berige sig gennem tyverier, røverier, indbrud og svindel. Men hvilket berigelsesmotiv skulle der ligge bag juletræsforbuddet?

Altså kan den særlige form for kriminalitet, som volds-mændene i Egedalsvænge udøvede mod TV2's sendevogn og journalister, ikke sidestilles med andre indvandreres ulovligheder, og når Kristeligt Dagblad og de fleste andre mainstream-medier alligevel insisterer på sådanne absurde

sammenligninger, kan det kun skyldes utilgivelig dumhed eller en ligeså utilgivelig kynisme.

Lederskribenten fortsætter: »Nogle indvandrergupper [som altså viser sig at være det muslimske flertal i Egedalsvænge, forf.] har svært ved at forstå, hvordan et ordentligt demokrati fungerer.« Hvor ved han det fra? Hvorfor antager han (eller er det en hun?), at muslimerne i Kokkedal ikke ved, hvordan et ordentligt demokrati fungerer? En mere nærliggende forklaring ville være, at de udmærket ved, hvordan et ordentligt demokrati fungerer, og netop derfor ikke vil vide af det.

Ifølge de islamiske helligtekster er alt, hvad der bør siges om samfundet, blevet sagt af Allah for 1400 år siden og få århundreder senere nedfældet i et omfattende, detaljeret og uforanderligt lovsystem kaldet sharia. Et af demokratiets vigtigste kendetegn er, at det er op til folkets repræsentanter at vedtage de love, der skal gælde i samfundet, og som alle har at rette sig efter. I Vesten tager vi det også for givet, at borgerne via deres valgte repræsentanter har ret til at ændre loven og dermed samfundet. Et sådant system kan man naturligvis ikke acceptere, hvis man er opflasket med en ideologi, der siger, at Allah er lovgiveren, og at menneskeskabte love derfor er blasfemi.

Af samme årsag er det såkaldte »arabiske forår«, som vestlige politikere og medier udbasunerede som en sejr for demokratiske og sekulært sindede kræfter, endt med at befæste shariaen. Det Arabiske Forårs sejrherre forstår

tydeligvis noget helt andet ved »demokrati« og »frihed« end det, vi vesterlændinge normalt lægger i begreberne.

Bemærk, at denne diskussion drejer sig om islam og ikke om hver eneste muslim i hele verden. At fremstille problemerne som vedrørende hver eneste muslim på kloden er et trick, som mainstream-medierne og de politisk korrekte magthavere med held har benyttet sig af, hver eneste gang nogen har forsøgt at skildre islam i sin grundform – altså det, der kan udledes af islams autoritative skrifter og af de retslærdes (ulemas) afgørelser op gennem tiden. Når nogen har gjort det, kommer journalister, politikere, eksperter, multikulturelle præster og andre uvægerligt med en påstand om, at de formastelige vil sværte samtlige muslimer, og at islamkritik derfor er racisme.

Findes der demokratisk og frihedselskende muslimer i vestlig forstand? Ja! Men de er desværre normalt kommet til kort, fordi de ikke har kunnet holde stand mod de rettroende, der altid har kunnet henvise til helligskrifterne.

Har der i lande med muslimsk befolkningsflertal været gjort forsøg på at indføre demokrati i vestlig forstand? Ja, det har flere gange været forsøgt, men bestræbelserne er i næsten alle tilfælde strandet.¹ Længe stod Tyrkiet som det eneste nogenlunde demokratiske land i Den Nære Orient, men også det tyrkiske demokrati viger nu for shariaen.

1 Bernard Lewis: »Why Turkey Is the only Muslim Democracy«. *Middle East Quarterly*, marts 1994. <<http://www.meforum.org/216/why-turkey-is-the-only-muslim-democracy>>

Der findes altså demokratisk og sekulært sindede muslimer, men som ideologi er islam uforenelig med demokratiet. Den islamiske lov – shariaen – er et teokratisk system med Allah som eneherker. Allahs lov fortolkes af et herskerlag af gejstlige – de såkaldte ulema – hvis afgørelser ikke står til diskussion uden for ulemas egen kreds. Der er ikke plads til sekulære politiske systemer, og hvor man har prøvet at indføre dem i Islams Hus (Dar al-Islam = de områder, hvor islam hersker), har ulema uvægerligt betegnet dem som gudsbespottelige, fordi Gud jo allerede har fortalt, hvordan det politiske og retlige system skal organiseres.

På dette punkt efterlader Koranen ingen tvivl: »Når Gud og Hans udsending [Muhammed] har truffet beslutning om en sag, tilkommer det ingen troende mand eller kvinde at vælge frit i deres sag. Den, der trodser Gud og Hans udsending, befinder sig i åbenlys vildfarelse.« (Sura 33, vers 36).

Og når Muhammed har fortalt, hvordan samfundet skal indrettes, er det altså en åbenlys vildfarelse at lade befolkningen stemme om det.

Hertil kommer den fatale omstændighed, at Allah ikke kommer med flere budskaber. Alt hvad han havde at sige, sagde han til Muhammed for 1400 år siden. Muhammed betegnes også som »profeternes segl«, hvilket betyder, at der ikke kommer flere profeter med opdaterede meddelelser fra Allah. Altså kan intet ændres i den islamiske rettroenhed og derfor heller ikke i islams samfundsoptættelse eller retsorden.

Demokratiets forudsætning er menneskelig lighed. Alle, uanset om de er gode eller onde, rettroende eller kættere, har ret til lige medbestemmelse om de offentlige anliggender. Og alle har ret til at udtrykke deres meninger, hvor forkastelige andre end må synes de er. Men det synspunkt afviser islam resolut ud fra den påstand, at de troende (muslimerne) naturligvis ikke kan være ligestillede med vantro og gudsbespottere:

»Eller regner de, der begår onde handlinger, med, at Vi i livet og døden vil sætte dem på lige fod med dem, der tror og gør gode gerninger? Hvor ondt de dog drømmer!« (Sura 45, vers 21)

Islams hellige bog efterlader heller ingen tvivl om, hvem der skal regere. Regeringsmagten tilhører de troende (eller rettere dem blandt de troende, der sidder inde med autoritet). Regeringen udspringer ikke af demokratiske beslutninger, der er truffet af hele befolkningen:

»I, som tror! Adlyd Gud! Adlyd Udsendingen [Muhammed] og dem blandt jer, der har myndighed!« (Sura 4, vers 59)

Inden for islam har den såkaldte hadith (beretninger om Muhammeds og hans nærmeste følgesvendes ord og handlinger) samme vægt som Koranen. Det vil sige, at rettroende muslimer også er forpligtet til at følge hadithens handlingsanvisninger. Blandt de mest respekterede hadith-samlere er Muhammad ibn Ismail al-Bukhari (810-870), hvis samling mange muslimer betragter som den mest autoritative bog efter Koranen. Bukhari beretter følgende:

»Allahs apostel [Muhammed] sagde: »Hver den, der adlyder mig, adlyder Allah, og hver den, der er ulydig mod mig, er ulydig mod Allah, og hver den, der adlyder den hersker, jeg udpeger, adlyder mig, og hver den, der er ulydig mod ham, er ulydig mod mig.« (Bukhari 89:251)

Den hersker, der her henvises til, er kaliffen (Muhammeds efterfølger og de troendes leder), som er valgt af Muhammed.

Bemærk også, hvad en af den moderne islams mest indflydelsesrige ideologer, egypteren Sayyid Qutb (1906-1966), har at sige om den rette regeringsform:

»Det er Allah og ikke mennesket, der hersker. Allah er kilden til al øvrighed, herunder den legitime politiske øvrighed. Dyden, ikke friheden, er den højeste værdi. Derfor bør Allahs lov, ikke menneskets, herske i samfundet.«²

Qutb er den vigtigste inspirator for Det Muslimske Broderskab, der kom til magten i Egypten efter Det Arabiske Forår, og hvis leder, Muhammed Morsi, i slutningen af november 2012 tiltog sig diktatorisk magt.

Altså: Muslimer, der formaster sig til at adlyde f.eks. demokratisk valgte ledere, er ulydige mod Allah, og som det gang på gang med sadistisk vellyst udpensles i Koranen, kan sådanne ulydige vente sig en frygtelig straf i helvede.

Koranen bandlyser endvidere lighed for loven. Allah og Muhammed har ingen forpligtelser over for ikke-

---

2 Citeret i
<http://www.thereligionofpeace.com/Quran/021-democracy.htm>

muslimer: »Gud siger sig fri af dem, der sætter andre ved Guds side og det samme gør Hans udsending.« (Sura 9, vers 3).

Med »dem, der sætter andre ved Guds side« menes især kristne, der bliver beskyldt for flerguderi (polyteisme), fordi de er tilhængere af treenighedslæren. Ifølge islam er Jesus og Helligånden to guder, som de kristne har formastet sig til at sætte ved siden af Gud.

Men nogle af de vantro får i det mindste chancen for at redde livet, som det fremgår af en anden af de mest ansete hadith-samlinger, nemlig den der skyldes Muslim ibn al-Hajjaj (817/18-874/75):

»Når du møder dine fjender, som er polyteister [bl.a. kristne], så stil dem over for tre valg. Hvis de er modtagelige for et af disse, skal du også acceptere det og afholde dig fra at skade dem. Tilbyd dem at blive muslimer. Hvis de accepterer, skal du [også] acceptere det og afholde dig fra at kæmpe mod dem. ... Hvis de afslår islam, så kræve at de betaler jizya [dvs. den kopskat, som ikke-muslimer må betale til gengæld for ikke at blive slået ihjel, forf.]. Hvis de betaler, så skal du acceptere det og undlade at angribe dem. Hvis de nægter at betale skatten, så søg Allahs hjælp og gå til angreb på dem.« (Muslim 19:4294)

Med andre ord: Det bedste ikke-muslimer kan håbe på er at acceptere islams overherredømme – udtrykt gennem særskatten. I andre varianter af ovenstående hadith efterlades ingen tvivl om, hvad »gå til angreb på dem« betyder: De skal slås ihjel.

Kapitel 6

ISLAM – ET POLITISK PROJEKT

Som det fremgår, er islam i allerhøjeste grad et politisk projekt, og islam er langt mere en totalitær politisk ideologi, end den er en religion. Det har Kristeligt Dagblad (hvis lederartikel vi dissekerede oven for) på linje med næsten hele den øvrige presse heller ikke forstået. Eller også vil de ikke forstå det, fordi det automatisk ville rejse en lang række ubehagelige spørgsmål. F.eks.: Med hvilken ret har skiftende danske regeringer de seneste 30 år tilladt masseindvandring af personer, der bekender sig til en totalitær ideologi? Og hvorfor har Kristeligt Dagblad, hvis kernekompetence er at gøre sig klog på religion, ikke for længst indset det?

Da islam først og fremmest er politik, er det naturligvis ganske rimeligt, at Dansk Folkeparti, som Kristeligt

Dagblads lederskribent bemærker, »har forsøgt at slå politisk mønt på balladen« i Kokkedal. Hvad skulle et politisk parti, der slås for at bevare det danske demokrati og forsvare dansk kultur, ellers gøre, når landet bliver udfordret af politiske modstandere, der vil friheden til livs? Det er nu engang politiske partiers opgave at slå politisk mønt af deres modstanderes dumme eller onde gerninger.

Endelig må vi nævne Kristeligt Dagblad-lederens anklage mod Dansk Folkeparti for ikke at være »specielt tolerant over for muslimer, når de som mindretal vil markere deres religiøse skikke og højtider«. Det springende punkt i denne betragtning er ordet »mindretal«, der er egnet til at vække ømme følelser i en dansk offentlighed, som gennem mange år er blevet vænnet til at betragte mindretal som grupper, der i særlig grad må påkalde sig vores sympati.

Tildragelserne i Kokkedal tyder unægteligt ikke på, at de lokale muslimer betragter sig som et mindretal. De opfatter sig tydeligvis snarere som kolonister, der har bemægtiget sig et fremmed territorium og nu spiller med musklerne for at vise de indfødte, hvor skabet skal stå.

Betegnelsen mindretal giver kun mening, hvis den pågældende gruppes medlemmer føler sig forbundet med det land, de lever i, er loyale over for landets forfatningsmæssige orden, holder loven og respekterer den oprindelige befolknings (danskernes) sæder og skikke. Et godt eksempel på et sådant mindretal er den tysk-sindede befolkning i Sønderjylland, der gang på gang

har erklæret deres loyalitet over for Danmark, samtidig med at de efter bedste evne prøver at bevare deres tyske sprog og kultur.

Det er jo heller aldrig faldet nogen ind at betegne briterne i Indien, portugiserne i Angola eller franskmændene i Algeriet som indiske, angolanske eller algeriske mindretal – af den simple grund, at disse udflyttere tydeligvis ikke selv har betragtet sig som indere, angolanere eller algeriere, men som moderlandets fremskudte forposter, der tilmed hævdede deres ret til at herske over de indfødte befolkninger.

I forbindelse med ovenstående ultrakorte rids af islams kerneindhold³ skal man lægge mærke til, at muslimer ikke bliver befriet for deres forpligtelser over for Allah og hans profet, blot fordi de flytter til vantro lande. Allahs befalinger gælder lige fuldt i Kokkedal, Gellerup, Vollsmose og på Nørrebro, som de gælder i Iran, Pakistan og Saudi-Arabien. Det betyder, at det vil medføre en grusom straf i helvede, hvis en muslim lader sig integrere i et vantro land som Danmark eller accepterer demokrati og menneskeskabte love. Han kan naturligvis blive tvunget

---

3 Der foreligger på dansk en række værker, der mere detaljeret forklarer islams trosindhold og virkningshistorie, bl.a. Helle Merete Brix, Torben Hansen og Lars Hedegaard: *I krigens hus: Islams kolonisering af Vesten* (Hovedland 2003), Lars Hedegaard og Mogens Camre: *1400 års krigen: Islams strategi, EU og frihedens endeligt* (Trykkefrihedsselskabets Bibliotek 2009), Mikael Jalving: *Mig og Muhammed* (Trykkefrihedsselskabets Bibliotek 2010) og Lars Hedegaard: *Muhammeds piger: Vold, mord og voldtægter I Islams Hus* (Trykkefrihedsselskabets Bibliotek 2011)

til det, så længe den vantro statsmagt er stærk nok, men når som helst chancen byder sig – f.eks. når et tilstrækkeligt antal muslimer bor sammen i en ghetto – er det hans pligt at efterleve og håndhæve Allahs orden.

Det betyder ikke, at alle muslimer ønsker at leve under den barbariske sharia, men det betyder, at de vaklende eller fodsløbende må forvente, at ummaens (den muslimske nations) magthavere behandler dem som frafaldne. Og shariaens straf for frafald er døden.

Denne trussel har op gennem 1400 år været tilstrækkelig til at knække ethvert virkeligt oprør mod shariaen og har medført, at den muslimske verden er forblevet tilbagestående og fastfrosset i et tankesæt fra før, Gorm den Gamle var dreng.

Hør f.eks. hvad chefideologen for Det Muslimske Broderskab, Jusuf al-Qaradawi, den 5. februar 2013 udtalte på egyptisk fjernsyn: »Hvis de [muslimerne, LH.] havde afskaffet straffen for frafald, kunne islam ikke eksistere i dag.« Men andre ord: Ifølge denne indflydelsesrige retslærde skyldes islams uforandrede overlevelse gennem 1400 år, at man systematisk har slået kritikere, tvivlere, fritænkere og frafaldne ihjel.

Nøglen til forståelse af muslimsk adfærd er shariaen.

Det er netop denne nøgle, det politisk korrekte Danmark – i medierne, blandt politikerne, på universiteterne og i kirken – har gjort alt for at gemme så langt væk som muligt.

Kapitel 7

AL DEN SNAK OM MANGFOLDIGHED

Et enkelt blik på islams stats- og retsopfattelse må nødvendigvis føre til den erkendelse, at intet kompromis er muligt mellem de sharia-tro og tilhængerne af demokrati, lighed og menneskeskabte love. Der er ganske enkelt ikke en eneste af islams grundforestillinger, der ville kunne rummes inden for rammerne af Danmarks grundlov eller den demokratiske praksis, der udspringer af den.

Derfor er den megen tale om nødvendigheden af »dialog« falsk og tjener intet andet formål end at forvirre og afvæbne frihedens, lighedens og demokratiets tilhængere. Og ingen indrømmelse, som demokrater er villige til at give de muslimer, der har »autoritet«, vil få de sidstnævnte til at ændre opfattelse eller planer. De

vil tværtimod betragte sådanne indrømmelser som et svaghestegn og øge deres forhåbninger om snarlig sejr.

Ifølge den islamiske ortodoksi tilhører hele verden Allah, og det er enhver muslims pligt at føre jihad, indtil Allahs religion hersker overalt.⁴ Det betyder ikke nødvendigvis, at alle skal blive muslimer, men alle skal bøje sig for Allahs, dvs. de muslimske lederes, overhøjhed. Jihad betyder heller ikke nødvendigvis blodig krig, men kan føres med et utal af midler, hvoraf nogle kan være ikke-voldelige. Det afgørende er ikke valget af midler, men at midlerne fører til målet: Allahs verdensherredømme og de vantros underkastelse.

Da hele verden hele tiden har tilhørt Allah, må ethvert område, der endnu ikke har bøjet sig for islam, f.eks. Danmark, betragtes som ulovligt besat. Selve eksistensen af områder uden for de islamiske herskeres kontrol er derfor at betragte som et oprør mod Allahs orden, og muslimer er følgelig i deres gode ret til – eller snarere: det er deres pligt – at forsvare sig. Det vil sige, at enhver fjendtlig handling, som muslimer retter mod genstridige områder og deres indbyggere, ikke opfattes som aggression, men som et berettiget forsvar.

Ligesom hele verden tilhører Allah, antager islam, at alle mennesker fødes som muslimer. I Muslim ibn al-Hajjajs hadith-samling hedder det således: »Intet barn fødes uden for fitra [dvs. som muslim]. Det er barnets

---

⁴ Til dette og det følgende, se Lars Hedegaard og Mogens Camre: *1400 års krigen*, hvor islams grundopfattelser detaljeret er beskrevet.

forældre, der gør det til en jøde, en kristen eller en polyteist.« (Muslim 33:6426) Eksistensen af ikke-muslimer er udtryk for frafald, gudsbespottelse og forræderi. Derfor kender islam ikke til begrebet at »konvertere« eller »omvende sig« til islam. Man »reverserer«, »vender tilbage til« islam, dvs. til den ideologi, man er født ind i, men har vendt ryggen.

Heraf følger den logiske konsekvens, at der aldrig kan være varig fred mellem islam og ikke-islam, for alene eksistensen af områder uden for Allahs kontrol er udtryk for, at islam er under angreb.

Derfor er det næsten også umuligt at pege på en eneste grænse mellem islam og ikke-islam, uden at der med jævne mellemrum er voldelige sammenstød, terrorhandling eller et permanent anspændt forhold. »Der er blod på islams grænser,« skrev den amerikanske politolog Samuel P. Huntington i værket *The Clash of Civilizations and the Remaking of World Order* fra 1996. Han pegede på, at der var blodige konflikter mellem muslimer på den ene side og stort set alle naboer langs alle islams grænser på den anden – uanset om naboerne var ortodokse serbere på Balkan, jøder i Israel, hinduer i Indien, buddhister i Burma eller katolikker på Filippinerne. Han kunne have tilføjet de blodige opgør mellem russere og muslimer i det sydlige Rusland, muslimske forfølgelser af kristne i Nigeria og Sudan og de regelmæssige uroligheder i Kinas Xinjiang-provins, hvor der anslås at leve 20 millioner muslimske uighurer. Her har landets kommunistiske

styre grebet til ganske håndfaste forholdsregler så som at forbyde muslimer at faste under ramadanen, ligesom regeringen har bekæmpet ethvert tegn på muslimsk op-sætsighed med vold og dødsdomme.

Men Huntington går endnu videre: Det er ikke bare islams *grænser*, der er blodige. Det samme gælder islams indvolde: Muslimer kan ikke holde fred indbyrdes, hvilket til fulde er blevet bekræftet af de nylige borgerkrige i bl.a. Libyen og Syrien, de med mellemrum opblussende voldshandlinger mellem muslimske tyrkere og muslimske kurdere i Tyrkiets østlige provinser, den sudanesiske regerings udryddelseskrig mod sorte muslimer i Darfur, den fundamentalistiske Shabab-milits' angreb på befolkningen i Mali og de nærmest daglige terrorhandlinger begået af muslimer mod muslimer i Irak, Pakistan og Afghanistan.

»Vestens fundamentale problem,« skrev Huntington, »er ikke islamisk fundamentalisme. Det er islam – en afvigende (different) civilisation, hvis mennesker er overbevist om deres kulturs overlegenhed og er besat af deres magts underlegenhed.«

Huntington blev stærkt angrebet for sine synspunkter, men den senere udvikling synes at have givet ham ret.

Med islams indtog i Vesten flytter også islams blodige grænser med. Der er nu trukket grænser midt i de danske byer mellem islamisk beherskede områder og de omgivende danske. Indremuslimske konflikter er næsten indbygget i islams krav om ubetinget lydighed over for

Allah, således som Allahs befalinger om stort og småt er nedfældet i en over tusind sider lang sharia-lovbog fra det 10. århundrede.⁵ Nogle vil tage lettere på bestemmelserne end andre, men der vil altid være en standhaftig gruppe, der insisterer på, at hver eneste detalje skal efterkommes til punkt og prikke, og som ikke vil tøve med at kalde efterladende muslimer for frafaldne og derfor hjemfaldne til dødsstraf.

Dertil kommer, at der er uenighed om, hvordan Allahs forskellige regulativer skal implementeres. Eksempelvis den omdiskuterede ordre til kvinder om at tilhulle sig. Nogle mener, det er nødvendigt, at de tildækker hele kroppen og vikler to stykker tøj om hovedet, således at enhver antydning af kvindelige former er elimineret. Andre anser det for bedst, at kvinderne også ifører sig handsker og ansigtsmaske, men det er måske ikke engang nok. Kvindernes øjne kan også udøve en farlig tiltrækning på mænd og lede dem i fordærv. Derfor tager nogle retslærde til orde for, at også øjnene skal være tildækket. Nogle vil dog tillade ét øje at være synligt, mens andre mener, at det må være nok med et halvt.

Islam er således tungt belæsset med såvel ydre som indre konfliktpotentialer, som vi i Vesten altså importerer sammen med den muslimske tilvandring.

Det er i den forbindelse vigtigt at gøre op med en skæbnsvanger misforståelse i forhold til shariaen: Det

---

5 Ahmad ibn Naqib al-Misri: *Reliance of the Traveller*. Revised edition. Beltsville, Maryland, Amana Publications, 2008.

forhold, at Allahs lov er nedfældet side op og side ned i en lovbog, får automatisk vesterlændinge til at tænke på deres egne love, som vedtages af et parlament og som håndhæves af de kompetente myndigheder.

Helt anderledes med shariaen. Det er ikke en lov, der skal indføres, når der er stemning for det i befolkningen eller blandt magthaverne. Ud fra islams selvforståelse er en sådan opfattelse blasfemisk. Det tilkommer naturligvis ikke mennesker at vedtage – eller overhovedet have en mening om – noget, som Allah allerede har indført, og som har været lov fra evighedernes evighed.

Og da shariaen allerede er dekretet fra højeste sted, er den altså gældende lov for rettroende muslimer, uanset hvor i verden de befinder sig. Den står over menneskeskabte love – for mennesket har ingen ret til at lovgive – og det er den gudfrygtige muslims pligt at holde shariaen i den udstrækning, sekulære myndigheder ikke forhindrer det.

Mere eller mindre officielle shariadomstole fungerer nu i adskillige vestlige byer,⁶ hvor de bag lukkede døre dømmer i familieretlige sager og i øvrigt efter bedste evne prøver at afgøre kriminalsager uden at indblande landets officielle domstole. Også i Danmark vokser nu

---

6 Se f.eks. Mads Qvortrup: »Parallelt religiøst retssystem indført i England«. *Information* 17. september 2008. <<http://i.information.dk/166028>>, Gunnar Sandelin og Karl-Olov Arnstberg: »Muslimska domstolar på frammarsch i väst«. <<http://www.gp.se/nyheter/debatt/1.876077-muslimska-domstolar-pa-frammarsch-i-vast>>

kravene om indførelse af et parallelt retssystem bestyret af islamiske retslærde.⁷

Shariaen skaber således en spontan opdeling af befolkningen i parallelsamfund, overalt hvor rettroende muslimer vinder indpas: to uforenelige retssystemer, to uforenelige politiske systemer, to verdensanskuelser og kulturer, der arbejder i hver sin retning.

Her er også den fundamentale årsag til, at muslimer, hvor de end kommer frem i vantro områder, fortrinsvis bosætter sig i bydele, hvor de kan være sammen med ligesindede og således har bedre mulighed for at praktisere shariaen og holde de vantro myndigheders repræsentanter – først og fremmest ordensmagten – ude.

Men ret beset afhænger shariaens overholdelse ikke af, om der findes shariadomstole. Som den eks-muslimske forfatter Ayaan Hirsi Ali har påpeget: Når det gælder islamisk lov, så ligger retsudøvelsen i hænderne på hver eneste muslim. »Det er enhver muslims pligt at gennemtrumfe dyden og forbyde lasten. Frafald, den værst tænkelige udyd, en muslim kan begå, skal straffes med døden. Straffen behøver ikke at blive fuldbyrdet af en stat, men kan sagtens eksekveres af den enkelte muslim.«⁸

Politikere fra venstrefløjen, men såmænd også mange

---

7 Kathrine Lilleør: »Danske sharia-domstole«. *Berlingske Tidende* 9. oktober 2011. <<http://kathrine.blogs.berlingske.dk/2011/10/09/danske-sharia-domstole/>>

8 Ayaan Hirsi Ali: »My View on Islam«, 5. august 2007. <http://www.islam-watch.org/AyanHirsi/My-View-of-Islam.htm>.

borgerlige, og naturligvis radikale, har i mange år prøvet at overbevise befolkningen om det fortjenstfulde i at gå fra et kedeligt homogent samfund, som Danmark var indtil ca. 1980, og til et mere moderne, »mangfoldigt« eller »multikulturelt« samfund. Det er i den venstreorienterede og radikale opfattelse en berigelse, som kun tilbagestående og sandsynligvis fremmedfjendske og racistiske danskere med lav uddannelse og endnu ringere intelligens kan have noget imod.

Men den muslimske tilvandring medfører hverken multikultur eller mangfoldighed. Den medfører tværtimod monokultur i et omfang, som vi skal mange hundrede år tilbage for at finde magen til på vore breddegrader.

Med multikultur kan man næppe mene en tilstand, hvor landet er opdelt i monokulturelle enklaver. Men netop det bliver jo resultatet af islams tilstedeværelse: Den kultur hersker, som kan bemægtige sig et område. Derfor er den tidligere omtalte juletræsaffære i Kokkedal ikke udtryk for multikultur, men for islams monokulturelle herredømme over et område, hvor shariaen kan sætte sig igennem.

Fortalerne for den multikulturelle ideologi har naturligvis ingen sans for, hvad Kokkedal-bandens juletræsforbud er udtryk for. Den daværende radikale kulturminister Uffe Elbæks kommentar til den udeblevne jul lød: »Jeg vil bare sige, at traditioner jo hele tiden er til debat og til forhandling. Det er de i det her lokale og på alle niveauer

i det danske samfund. Heldigvis. Og det vil sige, at traditioner udvikler sig.«⁹

Det lyder betryggende, hvis man ser bort fra det faktum, at man ikke kan forhandle med de Allah-troende. De er naturligvis ikke bemyndiget til at forhandle om Allahs ordrer. Retroende muslimer har derfor heller ikke ret til at forhandle om den straf, der venter den erklæret homoseksuelle tidligere kulturminister. Dødsdommen er for længst nedfældet i shariaen og står ikke til diskussion.

Som det hedder i Koranen: »I går til mænd med jeres begær i stedet for til kvinder: Nej, I er folk, der går for vidt! ...Vi lod en regn [af svovl] falde ned over dem. Se, hvilken ende det tog med dem, der forbrød sig!« (Sura 7, vers 81-84) Nogle imamer udlægger det på den måde, at homoseksuelle skal have væltet en mur ned over sig, mens det iranske præstestyre nøjes med at hænge dem.

Underligt nok synes mangfoldighedsfortalerne ikke at have opdaget, at den muslimske verden bliver stadig mindre mangfoldig, således at forstå, at der bliver stadig mindre plads til mennesker af ikke-muslimsk tro.

I marts 2012 bemærkede den amerikanske mellemøst-ekspert Daniel Pipes, at forfølgelserne af kristne og andre religiøse mindretal i Mellemøsten har antaget en systematisk karakter. De jødiske samfund er allerede blevet udryddet eller fordrevet, og nu er turen kommet til de kristne og andre ikke-muslimske minoriteter, der står i

---

9 <<http://www.bt.dk/danmark/elbaek-om-muslimsk-nedstemning-af-juletrae-naturligt-traditioner-udvikler-sig>>

fare for helt at blive elimineret. Ex-muslimen Ayaan Hirsi Ali skrev noget lignende i begyndelsen af 2012.

Ifølge Pipes var mindretallenes situation blevet dramatisk forværret inden for det seneste år, dvs. efter Det Arabiske Forår. Voldelige overfald og massakrer på bl.a. egyptiske kristne har nu ført til en »temmelig hurtig udvandring af kristne fra Mellemøsten«.

Daniel Pipes mener, at den seneste tids overgreb på mindretallene er udtryk for »en folkemorderisk impuls«. Han citerede i den forbindelse et medlem af det egyptiske Al-Nur parti: »Så længe koptere [egyptiske kristne] er i live, bliver der aldrig fred.«¹⁰

Mangfoldigheden er med andre ord en ensidig affære: Det er noget, vi har i den vestlige verden, mens vore ledere knap synes at interessere sig for mangfoldighedens forsvinden i den muslimske.

Det er der nok en grund til. Ved at fortie problemet slipper de for at forklare befolkningen, hvorfor de tror, at tilvandrede muslimer i Vesten vil opføre sig anderledes, end deres trosfæller gør i hjemlandene.

---

10 <<http://www.prnewswire.com/news-releases/daniel-pipes-religious-persecution-in-islamic-middle-east-acquiring-genocidal-characteristics-141969403.html>>

Kapitel 8

DANMARK DELES

I slutningen af bogen *I krigens hus: Islams kolonisering af Vesten*, som Helle Merete Brix, Torben Hansen og Lars Hedegaard udsendte i 2003, beskrev forfatterne, hvordan de forestillede sig, at Danmarks islamisering ville forløbe.

Det ville, mente de, ske i form af en tretrinsraket:

Første trin er en vækst i antallet af muslimer som følge af indvandring og rigelige børnefødsler.

Det har vist sig at holde stik. Pr. 1. januar 1998 kunne antallet af muslimer i Danmark beregnes til 153.000 eller 2,8 pct. af befolkningen. Pr. 1. januar 2012 var tallet vokset til 256.000 og andelen til 4,6 pct. Efter en vis afdæmpning af væksten omkring midten af 00'erne, som sandsynligvis skal tilskrives VKO-flertallets forsøg på at dæmme op for indvandring fra den tredje verden, er den muslimske tilvækst atter på niveau med masse-

indvandringen under den tidligere socialdemokratisk-radikale regering.¹¹

Andet trin består i en de facto udbredelse af shariaen, som naturligvis bliver nemmere at håndhæve i takt med det større antal muslimer. Vi ville, mente forfatterne, så komme til at se fænomener som udbredelse af muslimske ritualer og skikke, ret til bederum i bl.a. skoler, accept af retten til at tilhulle kvinder, ret til flerkoneri, muslimsk fællesbøn på offentlige pladser, officiel fejring af muslimske helligdage, så som ramadanen og eid, og en begrænsning af ordensmagtens beføjelser til at håndhæve dansk lov over for muslimer.

Og til sidst: begrænsning af ikke-muslimers rettigheder, bl.a. i form af retlige indgreb mod mennesker, der ytrer sig respektløst eller kritisk om islam eller muslimer, og forbud mod offentlige manifestationer af andre religioner, f.eks. forbud mod at synge julesalmer i skolerne.

Også disse forudsigelser har nogenlunde holdt stik – ikke nødvendigvis i form af lovgivning eller officielle beslutninger, men i praksis. Således er flerkoneri stadig officielt forbudt, og en dansker ville formentlig fortsat blive straffet for bigami, men hvad kan staten stille op med muslimers parallelle retssystem? En muslimsk mand med f.eks. tre koner er efter dansk lov kun gift med den ene, mens han ifølge

---

11 Disse tal er beregnet på grundlag af en anden metode end den, der er brugt i den tidligere omtalte PEW-undersøgelse (se s. 15), men resultaterne stemmer godt overens. Se Ingrid Carlqvist og Lars Hedegaard: »Sveriges og Danmarks muslimske befolkning fordoblet på 14 år«. *Dispatch International*, 30. august 2012.

shariaen er gift med dem alle tre, og den imam, der kan finde på at vie en mand og hans anden, tredje eller fjerde kone, anerkender jo ikke den danske lovs overhøjhed.

Der er heller ikke officielt indført muslimske helligdage på linje med de kristne, men i praksis er f.eks. statsinstitutionen Danmarks Radio begyndt at fejre dem. Således markerede DR ramadanen i 2012 ved en ugelang udsendelsesrække og er i det hele taget gået over til at sende utilsløret islam-propaganda, hvilket senest blev demonstreret, da DR's traditionelle nytårgudstjeneste 01.01.2013 blev udvidet med en bøn fremført af den fundamentalistiske imam Naveed Baig.

I 2012 gav Folketingets formand, Mogens Lykketoft, den muslimske eid-fest på Christiansborg Folketingets blå stempel ved at sende en videohilsen. Lykketoft mente, at det ville være godt for »dialogen«.¹²

Dialog er nu ikke udgangspunktet for den fest, der blev fejret. Eid al-fitr, som afslutningsfesten efter ramadanen hedder, markerer Muhammeds første succes som krigsherre, efter at han under slaget ved Badr i 624 havde lagt sig i baghold for en kamelkaravane fra Mekka og med hjælp fra 1000 usynlige engle havde ombragt 70 af sine modstandere – nogle af dem efter at de var taget til fange. Sådan er sagen i hvert fald forklaret af hans biograf Ibn Ishaq, der er hovedkilden til Muhammeds liv.¹³

---

12 <<http://politiken.dk/politik/ECE1721854/lykketoft-gaar-nye-veje-taler-ved-ramadanmiddag-i-folketinget/>>

13 Ibn Ishaq: *The Life of Muhammad*. A translation of Ishaq's *Sirat Rasul Allah*. Oxford University Press 2006. Udlægningen er bekræftet i en

Så formentlig uden at vide det fejrede Folketingets formand og de venstrefløjspolitikere og radikale, der deltog i ramadan-middagen, hvordan profeten behandlede sine modstandere. Imamerne og deres bagmænd må have moret sig kosteligt over danskere, der sad her i demokratiets højborg og celebrerede deres egen kommende undergang.

Tredje trin i den islamiske raket, som beskrevet i *I krigens hus*, er magtovertagelsen.

Områder under muslimsk kontrol bliver udråbt som en muslimsk stat og melder sig ind i OIC, Den Islamiske Samarbejdsorganisation. Kristne og jøder, der ikke i tide har søgt tilflugt andre steder, må overgå til en status som såkaldte dhimmier: Internt beholder de retten til egen familielovgivning og gudsdyrkelse mod at betale beskyttelsespenge, jizya, der udgør den islamiske stats vigtigste økonomiske grundlag. Dhimmierne har i øvrigt ingen politiske rettigheder, og 1400 års erfaringer viser, at dhimmi-befolkningerne konstant er udsat for angreb. Tvangskonverteringer under truslen om dødsstraf forekommer.

Underligt nok bliver vesterlændinge ved med at betegne en totalitær ideologi med en sådan virkningshistorie som en religion, der kan kræve beskyttelse med henvisning til den danske grundlovs bestemmelse om religionsfrihed. Og domstolene dømmer folk, der formaster sig til

---

meddelelse fra Hans Jansen, professor emertitus i moderne islamisk tænkning ved universitetet i Utrecht, Holland.

at håne, spotte og tale ondt om denne totalitære ideologis tilhængere, ud fra den påstand, at der er tale om racisme. Hvis det er rigtigt, måtte man også kunne betegne kommunister og nazister som racer, og hvis kommunister og nazister hævdede, at deres ideologier var religioner, ville de efter gældende dansk retspraksis kunne forlange deres kritikere straffet. Nazister kunne f.eks. sige, at de »tror«, at den »ariske race« har ret til at herske, og at det er dens pligt at undertrykke laverestående racer – på samme måde som islams helligskrifter og talsmænd gennem tiderne har »troet«, at Allah har pålagt dem at herske over vantro.

Men der er naturligvis en grund til, at danskerne aldrig er blevet præsenteret for en officiel udlægning af, hvad der med rette kan betegnes som religion til forskel fra politik. Hvis det blev klart, at islam for 90 pct.s vedkommende er et totalitært politisk projekt, måtte modstanderne af dette projekt jo være i deres gode ret til at forhindre indvandring af deres kommende undertrykkere.

Imidlertid har vælgerne stort set ingen indflydelse på, hvem der har ret til at indvandre, dvs. at tidens absolut vigtigste politiske spørgsmål ikke står til demokratisk afgørelse. Herom er alle partier bortset fra Dansk Folkeparti enige, og hvis de bliver konfronteret med masseindvandringens konsekvenser, siger de, at de er bundet af internationale konventioner, som de danske vælgere heller ikke har haft mulighed for at tage stilling til.

Næsten uanset hvordan indvandrere opfører sig, har danskerne heller ikke mulighed for at få dem hjemsendt.

Domstolene, der i sidste instans skal tage stilling til, om voldsmænd, røvere og andre forbrydere skal udvises, er også bundet af de konventioner, som vælgerne altså aldrig har fået forelagt, men som skiftende regeringer har underskrevet bag lukkede døre og for det meste uden offentlig debat.

Man må således konstatere, at folkesuveræniteten er ophævet, når det gælder det politiske spørgsmål, der får størst betydning for landets fremtid, og sammenlignet med hvilket alle andre blegner.

Da det altså ikke er muligt at løse islam-problemet ad politisk vej, er borgerne henvist til hver især at klare sig, så godt de kan. Det har især fået to følelige konsekvenser: den hastige ødelæggelse af folkeskolen og en hidtil ukendt opsplitning af befolkningen efter »etniske« kriterier. Disse to problemer hænger nøje sammen.

Midt i oktober 2012 kom det som et chok for den danske offentlighed, at halvdelen af familierne på Nørrebro har taget deres børn ud af folkeskolen og sendt dem i privatskole. Det er særligt tankevækkende i lyset af, at Nørrebro er et af landets rødeste områder, hvor vælgerne i massivt omfang stemmer på det yderste venstre – altså de partier, der i særlig grad agiterer for øget indvandring og for nødvendigheden af at styrke folkeskolen.

Indtil opløsningsprocessen satte ind, kunne man med rette betegne folkeskolen som den lim, der bandt hele samfundet sammen – den institution, der underviste børnene i dansk kultur og de demokratiske værdier. Nu er

den gået i opløsning. Der er store disciplinære problemer, børnene – og specielt børn fra indvandrerfamilier – lærer ikke nok.

En PISA-undersøgelse, som Københavns Kommune gennemførte i 2012, viste, at 55 pct. af de »tosprogede« elever i 9. klasse læser så dårligt, at de må betegnes som funktionelle analfabeter. Deres ordforråd er meget begrænset, og de forstår ikke betydningen af mange ord og begreber. Faktisk står det så sløjt til, at de ikke vil kunne gennemføre en ungdoms- eller voksenuddannelse.¹⁴

Undersøgelsen kaster i øvrigt et ufrivilligt komisk skær over den politisk korrekte betegnelse »tosproget«. Hvilke to sprog har man mon i tankerne? – dansk er i hvert fald ikke et af dem.

Københavns socialdemokratiske børne- og ungdomsborgmester, den purunge Anne Vang, vil som reaktion på skolens nedslående resultater sende lærerne på kursus, så de kan blive bedre til »den svære samtale«, de skal føre med forældre, hvis børnene ikke opfører sig ordentligt og derfor ikke lærer noget.¹⁵ Man spekulerer på, hvilket sprog der skal benyttes til samtalen.

Man kunne måske have forventet, at borgmesteren og hendes parti ville forlange stop for yderligere indvandring af mennesker, der aldrig kan bestride et job, og derfor vil ligge skatteyderne – heriblandt de socialdemokratiske

---

14 *Den Korte Avis* 21. november 2012 <<http://denkorteavis.dk/2012/over-halvdelen-af-tosprogede-skoleelever-kan-ikke-laese-folkeskolen-pa-vej-mod-sammenbrud/>>

15 *Ibid.*

vælgere, der er i arbejde – til byrde gennem hele livet. Men det ligger socialdemokraterne og deres politiske allierede fjernt. Som en af sine første handlinger lempede Thorning-Schmidt-regeringen de beskedne indvandringsstramninger, som den tidligere borgerlige regering havde gennemført, og tilstrømningen har atter taget fart.

Konsekvensen af folkeskolens sammenbrud er, at stadig flere forældre, bl.a. statsministeren og beskæftigelsesminister Mette Frederiksen, tager deres børn ud af den offentlige skole for at sætte dem i privatskole. Her er disciplinen og skoleresultaterne bedre – især fordi privatskolerne i betydelig grad slipper for såkaldt »tosprogede« elever.

Nogle dage efter de sensationelle oplysninger om Nørrebro fik danskerne anskuelsesundervisning i, hvad det er for problemer, der får selv socialistiske forældre til at sende deres børn i skoler, som de egentlig er ideologiske modstandere af.

Bomben sprang på Ejerslykkeskolen i Odense. Her var skolelederen blevet så sur over en gruppe elevers opførsel, at hun udbrød: »Jeg er så skide træt af jer muslimer, som ødelægger undervisningen.« Ifølge formanden for skolens bestyrelse var der alvorlige problemer med nogle af de »tosprogede«. De gik ikke af vejen for at kalde deres lærer »fucking luder« og havde i det hele taget så lidt respekt for spillereglerne, at det ødelagde undervisningen.

I kølvandet på disse tildragelser begyndte dele af pressen pludselig at tale rent ud af posen. Hidtil havde det nærmest været tabu at forbinde de sociale opløsningstendenser med

islam, men i en bemærkelsesværdig lederartikel fra den 27. oktober 2012 tog Jyllands-Posten bladet fra munden:

Skolelederens udfald mod de uopdragne muslimer var »en ganske mild formulering sammenlignet med, hvad skolelederen, hendes lærere og skolens øvrige elever selv er udsat for. De må fra den pågældende gruppe af muslimske elever tåle ganske anderledes latrinære og sexistiske udtryk og gestus, og de må tåle at blive beskyldt for både diskrimination og racisme, hvis de formaster sig til at opføre eleverne til at opføre sig ordentligt. Men når det er muslimske mimoser, der føler sig krænkede, og det skal der sandt at sige ikke meget til, så retter opmærksomheden sig ikke mod de uvorne og uopdragne hvalpe, men mod skolelederen, der pludselig er synderen«.

Problemet, forklarede Jyllands-Posten, er ikke skolelederen, men »de uopdragne børn, som ikke bliver tilrettevist af deres forældre, men tværtimod støttes i deres destruktive adfærd«.

Og hvorfor, spurgte bladets lederskribent, må man ikke »kalde muslimer for muslimer, når de nu selv lægger så megen vægt på denne identitetsskabende etiket«?

Dagen forinden havde Kristeligt Dagblads lederskribent spekuleret på, om de »tosprogedes« ødelæggelse af undervisningen måske »også har noget at gøre med deres religiøse og kulturelle baggrund«.

Det mest alvorlige ved udviklingen er, at eftersom der, som alt tyder på, er »religiøse og kulturelle« årsager til folkeskolens misere, så er det ikke noget, der kan rettes

op på ved at bevilge flere penge eller ansætte flere lærere. Hvis Folkeskolen kunne reddes med penge, måtte man jo antage, at man kunne bestikke muslimske forældre til at lade deres børn integrere og opføre sig som danske børn. Et sådant projekt er endnu ikke lykkedes noget sted i verden.

Hånd i hånd med folkeskolens opløsning foregår der en flugt af danskere fra muslimsk-dominerede områder.

Af en analyserapport, der november 2012 blev udsendt af Forsikring & Pension (*Kriminalitet og tryghed 2012*), fremgår, at utrygheden i en del danske byer nu er så udbredt, at 100.000 danskere det seneste år er flyttet for at undslippe kriminalitet. Udvandringen sker især fra områder, hvor der bor mange ikke-danskere.

Et *Socioøkonomisk Københavnerkort* fremstillet af Københavns Kommune viser, hvordan områder af København i tiden fra 1995 til 2010 i stigende grad er blevet befolket af mennesker, der kulturelt afviger fra den gennemsnitlige københavnske befolkning. Andelen af områder med mere end 18 pct. indbyggere med ikke-vestlig baggrund er således år for år øget, og i det hele taget vokser den ikke-vestlige befolkningsandel i København som i andre større danske byer.

Med den stigende andel af ikke-vestlige indvandrere vokser problemerne. Kriminaliteten forværres, bydele ændrer karakter og mange ikke-muslimer reagerer ved at flytte, hvis de har mulighed for det. Det er således tydeligt, at mange danskere stemmer med fødderne mod

det samfundsekspirement, som de er afskåret fra at gøre noget ved ad politisk vej.

Heller ikke politiet magter at stille noget op. I forbindelse med den tidligere omtalte episode i Kokkedal, hvor en tv-sendevojn blev smadret, udtalte vagtchefen ved Nordsjællands Politi: »Man kører ikke ind i et højspændt område. Man kan diskutere, om det er klogt. ... Jeg ville nok ikke have gjort det.«

Eftersom den muslimske indvandring uophørligt fortsætter, uden at nogen har ringeste anelse om, hvordan man skal dæmme op for den medfølgende udbredelse af shariaen, vil der utvivlsomt komme et tidspunkt, hvor myndighederne officielt overlader visse områder af landet til islamisk jurisdiktion i håbet om at opnå en slags fredsordning – eller fredsproces – med de muslimske magthavere. Det vil være ensbetydende med, at Danmark opgiver at hævde sin suverænitet over de muslimske bosættelsesområder.

Der findes også andre muligheder for en de facto suverænitetsafgivelse. Mønstret kunne f.eks. være den aftale, som den socialdemokratiske delstatsregering i Hamburg den 13. november 2012 indgik med en række muslimske organisationer, der hævdes at repræsentere byens ca. 200.000 muslimer. Om de faktisk repræsenterer dem, er umuligt at sige, idet sekulært sindede muslimer formentligt vil være bange for at stå frem med de personlige konsekvenser, det kan indebære.

Aftalen, der først forventedes at blive formelt vedtaget af Hamburgs senat i 2013, indebærer bl.a., at Hamburg

lover at fremme undervisning i islam i byens offentlige skoler. Samtidig får de islamiske organisationer afgørende indflydelse på, hvordan der skal undervises, og hvem der kan få lov at undervise i islam. Det vil i praksis sige, at kun muslimer får lov at undervise Hamburgs skoleelever i islam, og at eleverne ikke bliver præsenteret for kritiske synspunkter på den islamiske ideologi eller islams historie.

Andre indrømmelser i aftalen er, at Hamburgs muslimer får ret til tre officielle islamiske helligdage og til at begrave deres døde uden brug af kister. Delstaten lover endvidere at tildele de muslimske organisationer sendetid på såvel offentlige som private radio- og fjernsynskanaler samt give muslimer plads i offentligt ejede elektroniske mediers bestyrelser. Hamburg lover også at fremme opførelsen af flere moskeer og give dem økonomisk støtte.

Muslimerne lover til gengæld at respektere de fundamentale rettigheder og støtte ligheden mellem kønnene. Hvordan det præcis skal sikres, fremgår ikke af aftalens tekst.

Det er i øvrigt underligt, at disse løse løfter om at respektere den almindelige retsorden kan betragtes som indrømmelser. Det må jo betyde, at muslimerne ikke hidtil har rettet sig efter forfatningen eller respekteret Tysklands demokratiske retsstat. Men nu vil de altså love at gøre det i fremtiden.

Hamburgs socialdemokratiske borgmester, Olaf Scholz, hilste aftalen som en »milepæl« for integrationen, og byens

protestantiske biskop, Kirstin Fehrs, udtalte, at aftalen beviste, at Hamburg var »åben over for verden og tolerant«.

Det tyske Centralråd for Eksmuslimer, der repræsenterer tidligere muslimer, som er dømt til døden for straf, var mindre begejstret. Formanden, Mina Ahadi, udtalte: »Hamburg har bøjet sig for pression fra islamiske organisationer og givet indrømmelser, der indebærer et tilbageskridt, og som ikke forbedrer kvinders rettigheder.«

Det forventedes, at andre socialdemokratisk-ledede delstater, så som Bremen, Baden-Württemberg og Schleswig-Holstein, ville følge Hamburgs eksempel og indgå lignende aftaler.¹⁶

Hurtigere end ventet bliver den tyske økonom og tidligere medlem af bestyrelsen for den tyske centralbank, Thilo Sarrazins advarsel til bitter virkelighed: »Tyskland afskaffer sig selv.«

---

16 Soeren Kern: »Hamburgs Hamburgs nye aftale med islam«. Sappho.dk 17. november 2012. < <http://www.sappho.dk/hamburgs-nye-aftale-med-islam-der-giver-religioen-en-helt-ny-prominent-plads-i-samfundet-inspirerer-andre-tyske-byer-og-far-rosende-ord-med-pavejen-af-de-tyske-socialdemokrater-las-soeren-kerns-rapport.htm>>.

Kapitel 9

TIGERENS HALE

Der er fortsat folk, der tror, at den teknisk og økonomisk overlegne vestlige civilisation ikke kan besejres. Der er fortsat nogle, som tror, at muslimerne i Europa om 30 år er blevet sekulære europæere med samme adfærd som vi. De har ikke forstået, at den vestlige civilisation er ved at ødelægge sig selv, fordi vi har mistet viljen og evnen til at varetage vore egne interesser.

I Danmark har venstrefløjen ikke forstået, at det internationalt set høje niveau, Danmark har nået, er en følge af en rent vesterlandsk kultur, udviklet på de betingelser som dette land har kunnet beslutte sin udvikling på gennem den historiske tid. Den danske velfærdsmodel er så exceptionel, at den kun er mulig i et homogent samfund med høj samhørighed. Den er så at sige en lukket fest.

Det er umuligt at opretholde en velfærdsstat, hvis ikke alle borgere bidrager på lige fod. Indvandringen fra ikke-

vestlige lande under ét er en nettobyrde for samfundet, fordi disse indvandrere i deres levetid ikke kommer til at bidrage med andet end en brøkdel af det, de trækker på de andre borgere.

Vi har under indtryk af finanskrisen set både skattestramninger og beskæringer af de ydelser, som tilkommer ikke mindst den dårligst stillede del af den ældre danske befolkning. Senest har vi set en direkte beskæring af tilskud til tandpleje for at kunne finansiere det øgede behov for fængselspladser, som skyldes kriminelle udlændinge.

Et mindretal af de voksne danskere arbejder nu for at finansiere hele det danske samfund, og som følge af den samlede byrde har Danmark verdens højeste skattetryk. Det er ganske vist vores eget ansvar, at vi har opbygget en velfærdsstat, som er langt dyrere, end det er holdbart. Vi har ulykkeligvis etableret et system, som gør det uøkonomisk for omkring en femtedel af arbejdsstyrken at arbejde, og det bliver kun vanskeligere at reformere dette system, fordi mange danskere vil afvise nedskæringer, som er en følge af, at vi skal betale for fremmede klienter, vi ikke selv har inviteret.

De økonomiske virkninger af den kulturfremmede indvandring er kun en del af truslen mod det danske samfund. Det mest afgørende er det omfattende angreb på den danske kultur, dens frihed, frisind, oplysningsniveau og personlige sikkerhed.

Det burde være klart for enhver iagttagere, at den eksplosive befolkningstilvækst i den islamiske verden er en

trussel mod alle andre lande. Hvor der for hver 100 mænd i aldersgruppen 40-44 år i Danmark er 80 danske drenge i aldersgruppen 0-4 år, er der for hver 100 mænd i aldersgruppen 40-44 år i Gaza 464 drenge, i Afghanistan 404, i Irak 351 og i Somalia 364 drenge mellem 0 og 4 år.

Det er en demografisk katastrofe, som de fejlslagne stater ikke er i stand til at ændre, og det er fuldstændig klart, at de islamiske lande søger at forlænge tiden inden deres eget endelige befolkningsmæssige sammenbrud ved at sende voksende dele af befolkningsoverskuddet ind i det stadig rige Europa.

Det må borgerne ikke forstå, de må ikke tale om det, de må ikke kritisere truslen mod deres førhen fredelige samfund. Vi må ikke se og ikke tale om, at de skatter, vi må betale for at bære indvandringens omkostninger, rammer europæiske familiers økonomi hårdt. Europæerne må ikke se, at deres skatter går til at finansiere ikke-europæeres befolkningstilvækst, medens europæerne ikke har råd til at få mere end 1,5 barn i gennemsnit pr. europæisk kvinde.

EU's svage politikere vil ikke erkende, at al hidtidig integrationsindsats er slået fejl i forhold til de indvandrede muslimer. Kun få muslimer ønsker at blive europæere.

Alt for mange europæiske politikere er historieløse. De har ikke forstået det kulturelle grundlag for de enorme forskelle på denne klodes civilisationer. De færreste ved noget som helst om Europas udvikling. De har ikke forstået, at frigørelsen fra middelalderens verdenssyn,

renæssancen og reformationen var forudsætninger for oplysningstiden, for den industrielle revolution, for demokratiet. De har ikke forstået, at de vesterlandske ideer kun har sejret i den vesterlandske civilisation, og at disse værdier er truet af den islamiske indvandring i en sådan grad, at de europæiske demokratier vil bryde sammen i det 21. århundrede, hvis vi ikke har mod til at forsvare den vestlige kultur.

Mange europæiske politikere tror simpelthen ikke på den islamiske trussel. De tager ikke de absurde ideer fra fortiden højtideligt, og de mener derfor, at frygten for den islamiske indvandring er overdrevet. De mener, at den islamiske ideologi er uden gennemslagskraft i den udviklede verden. Derfor prøver disse politikere at forhindre, at europæerne sætter søgelyset på islams ideologi og mål. Når stort set samtlige europæiske regeringschefer fordømte den hollandske politiker Gerd Wilders' film »Fitna«, og Europa Parlamentets formand Hans-Gert Pöttering i 2008 direkte forbød forevisning af filmen i parlamentets lokaler, var årsagen ikke, at filmen indeholdt islamkritiske udsagn fra ikke-muslimere. Der er intet vesterlandsk udsagn i filmen, den indeholder kun præcise koran-citater og udtalelser af fundamentalistiske islamiske talsmænd. Men dem må vi ikke se eller høre, for vi må ikke kende til den religiøse fanatisme, som islam bygger på. Vi skal tro på den latterlige påstand, at islam betyder fred, at det er en religion som andre, som kan indpasses mellem andre religioner – selv

om tilstandene i den muslimske kulturkreds med al tydelighed viser noget andet.

Vi kan klart og tydeligt høre og mærke de absurde krav og åbne trusler, der fra autoritativ islamisk side fremsættes mod kristne, jøder og andre, som ikke bøjer sig for islams krav. Vi kan konstant se og høre i vore medier, at der ikke er tale om tomme ord. Hver dag myrder den islamiske civilisation muslimer, kristne og medlemmer af andre religioner i hobetal – helt efter koranens forskrifter. Under den seneste konflikt i Syrien anslår FN, at 70.000 mennesker er blevet dræbt i kampene mellem shia- og sunnimuslimer. Vi kan se, hvordan islamiske fundamentalister formår at overbevise deres medløbere om, at den, der dør under udførelse af en terrorhandling mod dem, de udråber til at være »islams fjender,« kommer direkte i himlen og får 72 jomfruer til fri afbenyttelse. Blandt vesterlændinge ville sådanne meninger berettige til indlæggelse på en psykiatrisk afdeling, men vore politikere kræver ikke blot, at vi skal tolerere dem i vore samfund, men at vi skal betragte en religion, der forfægter den slags, som en kulturel berigelse, der har krav på vores ærbødighed og respekt.

Det afgørende er, at vore egne politikere af uvidenhed eller dumhed har fortalt os vesterlændinge en anden historie om islam end den virkelige. De frygter, at virkeligheden går op for os, og at vi vil reagere. Derfor vil de straffe os til ikke at se, ikke høre, ikke tale.

Efterskrift

Europa befinder sig ligesom resten af den vestlige verden midt i en omfattende økonomisk og social omstilling. Det er ikke blot en krise, men en langvarig forandring af vore samfund. Den vestlige verden trues af forringede konkurrencevilkår, lav økonomisk vækst og en voksende kløft mellem den arbejdende og producerende befolkning på den ene side og på den anden side den voksende gruppe af mennesker, som den teknologiske udvikling har gjort overflødige i produktionsprocessen. Europa præges af en stadigt voksende økonomisk kløft mellem nord og syd, og den uddybes af, at EU's valuta-politik har forværret Sydeuropas svage konkurrenceevne.

Udviklingen efterlader store dele af den europæiske befolkning i en tilstand af håbløshed og tab af troen på den demokratiske, vesterlandske samfundsmodel.

Indvandring til Europa af store mængder forudsætningsløse mennesker bevirker på alle planer en voldsom forværring af disse økonomiske og sociale problemer. Den overvejende del af indvandrerne kan ikke finde arbejde, og sammen med det stigende antal europæere, som ikke

er konkurrencedygtige, bevirker de et pres på staternes budgetter, som både rammer vigtige funktioner i velfærdssystemet og yderligere forringer Europas konkurrenceevne.

Det europæiske indvandringsproblem udgøres altovervejende af masseindvandringen fra de fejlslagne islamiske lande. Antallet af muslimer i EU alene anslås nu til at være mellem 25 og 40 millioner. Denne indvandring adskiller sig voldsomt fra de vandringer, der har været mellem de europæiske stater indbyrdes. Europas regeringer og organisationer som EU og Europarådet nægter i vidt omfang at erkende de problemer, der skabes af indvandringen af store mængder mennesker, som ikke anerkender den europæiske kultur og de europæiske retssystemer. Ikke blot afviser de fleste politikere, at den fremmede kulturs indmarch er en trussel mod Europas fred og stabilitet, de prøver også at forbyde europæerne at tage stilling til den forringelse af deres levevilkår og retssikkerhed, som den islamiske indvandring medfører.

Vi har skrevet denne bog som en advarsel om det sammenstød, vore egne magthavere nægter at se. Vi erkender behovet for, at den udviklede verden søger at hjælpe en række ikke-vestlige lande ved demokratistøtte og ved militær indsats for at bekæmpe terrorregimer, men vi protesterer imod, at Europa ofres for at hjælpe en fejlslagen kultur til at overleve.

Den islamiske civilisation er på alle områder tilbagestående i forhold til denne verdens andre civilisationer.

Den fanatiske og brutale fastholdelse af fortidige ideer om verden og mennesker forhindrer en normal udvikling. Hvis den muslimske verden ikke forkaster disse ideer, vil den gå til grunde i krig, fattigdom og overbefolkning. Det bliver muslimernes egen sag at gennemføre dette opgør. Vi kan ikke føre kampen for dem.

Danmark må ligesom det øvrige Europa gennemføre den nødvendige lovgivning for at standse den økonomisk betingede indvandring fra ikke-vestlige lande. Det egentlige asylbehov omfatter kun få tusinde personer, men asylsystemet misbruges voldsomt og må grundlæggende ændres. Familiesammenføring må bringes til ophør. Da grænsekontrol ved EU's ydre grænser i praksis er umulig, må de nationale grænsekontroller genetableres.

Indvandrere og deres efterkommere, som er i landet, må stilles over for et krav om fuldstændig integration. Vil man ikke det, skal man nægtes offentlig understøttelse. Indvandrere, der truer den demokratiske samfundsorden eller begår alvorlig kriminalitet, må udvises uanset oprindelsesland. Enhver fysisk obstruktion mod den danske ordensmagt skal føre til udvisning. Enhver særbehandling af mennesker, der indvandrer til Danmark, må bringes til ophør. Religiøs betinget afvisning af at påtage sig anvist arbejde skal medføre ophør af offentlige ydelser.

Forkyndere fra alle trossamfund skal alene tildeles opholdstilladelse under forudsætning af, at de forpligter sig til at overholde dansk lovgivning og den europæiske erklæring om menneskerettighederne. Opfordring eller

medvirken til kønsmæssig forskelsbehandling, gennemførelse af ægteskab mellem én mand og flere kvinder og al anden opfordring til opsætsighed mod det danske samfunds love skal medføre øjeblikkelig udvisning. Hvis en islamisk forkynder afviser at afgive en sådan erklæring under henvisning til, at den strider mod islam, skal den pågældende ikke have opholdstilladelse.

Vestens overlevelse er betinget af, at vi forsvarer vore grænser, vore institutioner, vore retssystemer og vores kultur. Der findes ingen mellemvej mellem den vestlige og den islamiske civilisation. Hvis vore magthavere ikke er i stand til at genskabe det stabile, arbejdende, retsindige Europa, er der al mulig grund til at tro, at europæerne mister tilliden til de politiske systemer og handler derefter.

Bilag 1

Syrien

Syriske børn er blevet tvunget til at sidde på regeringsstyrcernes tanks for at forhindre oppositionen i at gå til angreb, hedder det i en FN-rapport offentliggjort 11. juni 2012.

FN's årlige rapport for børn i væbnede konflikter beskriver, hvordan børn bliver dræbt i massakrer og tortureret i arrester i Syrien. Beretningerne fra den borgerkrigs-lignende konflikt i Syrien har rystet FN's særlige repræsentant for børn i væbnede konflikter, Radhika Coomaraswamy, der aldrig før har oplevet en konflikt, hvor børn ikke bliver sparet, men endda bliver brugt som mål.

Børn bliver tilbageholdt, udsat for tortur, henrettet og brugt som menneskeskjolde af både den syriske regeringshær og oprørerne, siger Radhika Coomaraswamy. Menneskerettighedsorganisationer anslår, at ca. 1.200 børn er døde i den syriske konflikt.

(DR 12.06.2012)

Syriske regeringsstyrker sønderbombede i dag Homs for at erobre byen fra oprørsstyrkerne.

(DR 13.06.2012)

Irak

En række bombesprængninger dræbte i dag 84 mennesker og sårede omkring 300 ved angreb mod shiitiske pilgrimme i Bagdad og i den sydlige del af landet. I Bagdad fandt nogle bombesprængninger sted da pilgrimme drog gennem byen som led i en religiøs festival.

(DR 13.06.2012)

Libyen

Klankampe i Libyen har dræbt 14 og såret 90.

(DR 13.06.2012)

Syrien

En selvmordsbombemand sprængte i dag sig selv i luften tæt ved et vigtigt tempel syd for Damaskus, netop som mange pilgrimme var ved at samles i forbindelse med en højtidsdag. Mindst 14 mennesker blev såret. På landsplan har vold og sammenstød mellem regeringssoldater

og oprørere kostet mindst 35 mennesker livet den 14. juni 2012, oplyser det syriske observatorium for menneskerettigheder. Næsten samtidig med bombesprængningen i Damaskus eksploderede en bombe i byen Idlig. Her blev et endnu ukendt antal syriske soldater dræbt, siger lokale aktivister.

(DR 14.06.2012)

Pakistan

Den største basar i byen Landi Kotal i Khyber i Pakistan er ramt af et brutalt blodbad. Dødstallet er på 25 siger den lokale leder Mutahir Zeb. Tre af de dræbte skal være børn. Han tilføjer, at 30 mennesker er såret af bomben. Tallene er bekræftet af hospitaler i byen, som ligger i de såkaldte stammedistrikter i det nordvestlige Pakistan. Området er kendt for at være tilholdssted for militante islamister fra Taliban og al-Qaeda.

(DR 16. juni 2012)

Syrien

FN-observatørerne i Syrien er holdt op med at bevæge sig rundt i landet for at observere, om våbenhvilen fra den 12. april overholdes. Den norske generalmajor Robert Mood, der leder observatørstyrken, som også tæller

danskere, siger, at volden udgør en risiko for observatørerne. Samtidig synes de stridende parter ikke at være særlig opsatte på at standse kamphandlingerne. Der har været en intensivering i den væbnede vold i hele Syrien i de seneste ti dage, siger Mood i en erklæring.
(DR 16. juni 2012)

Irak

En shiamuslimsk mindehøjtidelighed i Iraks hovedstad Bagdad er ramt af to eksplosioner, der har kostet mindst 32 mennesker livet og såret 68 andre. Bomberne eksploderede netop som mange shiamuslimske pilgrimme var på vej til en mindehøjtidelighed.

Hen ved 6 millioner mennesker har i de seneste dage deltaget i mindehøjtideligheden. Mange er kommet fra nabolandene Iran og Syrien. Onsdag 13. juni 2012 omkom 72 mennesker, og flere end 250 blev kvæstet ved bombe- og granatangreb over hele Irak.
(DR 16. juni 2012)

Nigeria

Mindst 24 mennesker blev søndag den 17. juni dræbt, da tre kirker blev ramt af bomber i Nigeria. 80 andre blev ifølge Røde Kors såret. Ingen tog umiddelbart skylden

for bomberne, men sekten Boko Haram, som ønsker en islamisk stat, har før sprængt bomber i kirker i Nigeria, hvor befolkningen er nogenlunde lige delt mellem kristne og muslimer.

Attentaterne skete i delstaten Kaduna i det nordlige Nigeria, og kort efter begyndte rasende unge kristne at trække muslimer ud af biler og dræbe dem som gengæld, sagde vidner, skriver Ritzau. Hvor mange, der blev dræbt som hævn, er endnu uklart.

(DR 17. juni 2012)

Irak

En selvmordsbombemand udløste mandag den 18. juni 2012 sit sprængstofbælte ved en shiamuslimsk begravelse i byen Baquba nord for den irakiske hovedstad Bagdad. 15 mennesker meldes dræbt og 40 andre såret, siger sikkerheds- og hospitalskilder.

Gerningsmanden gennemførte sit angreb omkring klokken 17.15 dansk tid i den centrale del af Baquba. En bølge af angreb har på det seneste været rettet mod shiamuslimske pilgrimme og religiøse steder i Irak og har alene i denne måned kostet mindst 130 mennesker livet.

(DR 18. juni 2012)

Syrien

Over hundrede mennesker, hvoraf to tredjedele var civile, er lørdag 23. juni 2012 blevet dræbt i de blodige uroligheder i Syrien. Det viser en opgørelse fra Det Syriske Observatorium for Menneskerettigheder, der følger situationen i landet tæt via indberetninger fra øjenvidner og aktivister fra oppositionen.

Præsident Bashar al-Assads styrker har optrappet angrebene på diverse byer, og det har kostet 69 mennesker livet. I alt 102 mennesker skal være døde i Syrien 23. juni. (DR 24. juni 2012)

Syrien

Syriske regeringsstyrker har begået menneskerettighedskrænkelser i et foruroligende omfang, lyder det i en FN-rapport. Gennem de seneste tre måneder har præsident Bashar al-Assads styrker bombarderet byer, gennemført huse og henrettet civile under deres militære operationer, viser FN-rapporten.

De beviser, FN-undersøgelelsesgruppen har indsamlet, viser også, at Syriens bevæbnede oppositionsgrupper står bag tortur og adskillige drab på regeringssoldater. Samtidig er grupperne i stigende grad begyndt at bruge sprængstoffer i deres kamp mod Assad-regimet.

(DR 27. juni 2012)

Irak

Mindst 13 mennesker blev dræbt og over 50 såret ved bombe- og skudangreb i Irak fredag 29. juni, hvor over 220 mennesker er blevet dræbt i den seneste måned.

Tre bomber eksploderede i en shiamuslimsk landsby nord for Bagdad. Syv personer blev dræbt og 45 personer såret, siger det lokale politi. Bomberne eksploderede i landsbyen Balad ved et marked, ved et postkontor og nær en politistation.

Angrebene er de seneste i en ny bølge af vold, der har præget Irak gennem de seneste to uger. I gennemsnit er næsten 13 personer blevet dræbt dagligt de seneste uger. (DR 29. juni 2012)

Bilag 2

I 2010 blev folketingsmedlem Jesper Langballe dømt for overtrædelse af straffelovens § 266b på grund af udtalelser om den islamiske kulturs kvindesyn. Jesper Langballes udtalelser var en opfølgning på udtalelser fremsat af Lars Hedegaard om samme emne. Hedegaard blev først frikendt af byretten, derefter dømt skyldig af Landsretten og i 2012 frikendt af Højesteret, men kun fordi retten lagde til grund, at udtalelserne ikke var fremsat med henblik på offentlig udbredelse.

Ingen af de pågældende domstole stillede spørgsmål til udtalelsernes sandhedsværdi, for selve sandheden er forbudt, hvis den kan krænke nogen. Men den virkelige krænkelse, nemlig tilsidesættelsen af kvinders elementære menneskerettigheder, bliver ikke mindre af, at vi ikke må tale om den.

I 2013 har FN's kvindekommision så fremlagt en deklARATION om kvinders rettigheder, som – hvis den vedtages og håndhæves – vil få vidtrækkende indflydelse på ikke mindst muslimske kvinders liv. Denne deklARATION

har ført til voldsomme protester fra Det Muslimske Broderskab, som ifølge Reuter er gået sammen i en alliance med Rusland og Vatikanet om at forhindre den nye deklara-tions vedtagelse. Vatikanets modstand mod deklara-tionen skyldes dog alene, at man modsætter sig flere rettigheder til homoseksuelle. Det Muslimske Broderskab hævder, at deklara-tionen vil føre til familiens og dermed samfundets opløsning.

Det Muslimske Broderskab har offentliggjort en ad-varsel, hvor det i ti punkter opregner de virkninger som kvindekommis-sionens forslag til deklara-tion vil have, og som broderskabet altså anser for at være samfundsom-styrtende:

1. Piger får seksuelle rettigheder. Giftealderen sættes op.
2. Unge kvinder får adgang til svangerskabsforebyg-gelse og abort.
3. Lige rettigheder til utro koner og deres uægte søn-ner.
4. Rettigheder til homoseksuelle og beskyttelse af prostituerede.
5. Koner kan anklage deres mænd for voldtægt.
6. Lige arv for sønner og døtre.
7. Deling af børnepasning og husarbejde.
8. Muslimske kvinder kan gifte sig med ikke-muslim-ske mænd. Afskaffelse af flerkoneri.
9. Overdragelse af retten til at erklære skilsmisse fra ægtemænd til dommere.

10. Fjernelse af behovet for ægtemandens samtykke ved rejser, arbejde og brug af svangerskabsforebyggelse.

Det forekommer at være en tilståelsessag, at Det Muslimske Broderskab offentliggør en sådan protest. Vi vil naturligvis ikke hævde, at alle muslimer i verden deler Det Muslimske Broderskabs opfattelse, men organisationen er magtfuld og tegner den officielle islamiske holdning til kvinders rettigheder.

Det kan anbefales politikere og dommere i den vestlige verden at lytte mere til, hvad Det Muslimske Broderskab siger om islams holdninger til kvinder, end hvad vestlige islamapologeter siger.

